

ლევან ჭოსკადე

ვამსკვლავთსვენა

2024

რედაქტორისაგან

გამოცემა ლევან ბოცვაძის ლექსთა კრებული, გადაშლი წიგნს და თქვენ თვალწინ გადაიშლება მეტად საინტერესო შემოქმედება, რომელიც გამოირჩევა ლექსთაწყოების სხვათაგან განსხვავებული მანერით. მასში იგრძნობა საოცარი მუსიკალურობა და ფილოსოფია მისი შინაგანი სამყაროს კარნახით. ლექსები რომელიც მისი ცხოვრების სხვადასხვა პერიოდშია შექმნილი ასახავენ, სამშობლოს, ზოგადად მოყვასის სიყვარულს, რომლის გარეშე იჩრდილება სიცოცხლე. ლევან ბოცვაძის, შემოქმედება არ გავს არცერთი პოეტის შემოქმედებას, იგი ინდივიდუალური, საინტერესო და მიმზიდველია. მინდა ვუსურვო ამ საინტერესო, ნიჭიერ ადამიანს შემოქმედებითი წარმატებები, უთვალავი სიკეთე და დიდხანს სიცოცხლე ოჯახთან ერთად.

რედაქტორი

ფილოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, განათლების
აკადემიის აკადემიკოსი: რევაზ ძნელაძე

ვარსკვლავთცვენა

თოვლი მოდის თუ ვარსკვლავთცვენაა,
ყოველი წამის ჩქარი დინება,
ფიფქი ხომ ნაზი გრძნობის ზენაა,
ხელს შეუშვერ და შემოგადნება.

ლამაზი ქალის ეს სიყვარული,
ცრემლთა დენაა აღტაცებულის
და თუ შეგატყო მან სიბრალეული,
ხელს გაგიშვებს და ხარ დაცემული.

შენ, რომ აღბეჭდე ეგ ფიფქთა ცვენა,
მუზაც მანდ იყო ჩასაფრებული,
ნეტა მცოდნოდა ვარსკვლავთა ენა,
ღამით ცის ცქერით შეყვარებული.

თოვლი მოდის თუ ვარსკვლავთცვენაა,
ყოველი წამის ჩქარი დინება,
ეს ცხოვრებაც ხომ დიდი სცენაა,
სად ყველა როლი ღმერთმა ინება.

ვარდების ზღვაში

ვარდების ზღვაში გავცურავ,
ეკლებს არ მოვერიდები,
ნაპირზე ისე გადმოვალ,
ხავსსაც არ მოვეკიდები,
ცას ვიფრენ ელჭექიანსა,
არ მინდა მეხამრიდები,
შენს თავზე ღრუბელს გავფანტავ,
მზის სხივად მოგექარგები.

სულში ბევრ ნათელფერებად,
ფიქრებად ჩაგესახლები,
არჩევანს მოგცემ, შემდეგ კი
არადნად მოგვევლინები,
შენს გრძნობად ვივლი, დავრჩები,
გავხდები გულის თანმხლები,
მერე გავქრები იქამდე,
სადამდეც მოგენატრები.

ახალი წელი

ახალი წელი მოგვადგა,
ახალი იმედებითა,
მაშ ძველი წელი ვაცილოთ
თავისი ავკარგებითა,
გულის კარები გავალოთ,
სიტყვა ცუდია დებითა,
კარგი ვუსურვოთ ერთმანეთს,
ახდენითა რგებითა.

დამდეგს გილოცავთ სულ ყველას,
სიკეთით ჯანმრთელობითა,
ყველა ოცნება ასრულდეს,
ჩვენი ოფლით და შრომითა,
ერთმანეთს გვერდში დავუდგეთ,
დავბრუნდეთ შინ მშვიდობითა,
ვეცილებოდეთ ერთმანეთს,
სამშობლოს წრფელი ნდომითა.

მეტი არაფერს არ ველო

თავის ქებითა ამჟღავნებს,
ჩვენს ყოფას წუთისოფელი,
თავის ნებითა კვლავ გვავენებს,
ჩვენში ავსული მყოფელი.

ცოტა რამ უნდა ვიცოდეთ,
რაც ხინჯად მოგვეკიდება,
ამ ქვეყნად თუ რამ შევცოდეთ,
იმ ქვეყნად მოგვეკითხება.

თუ მოერია მას ღვალო,
ვერ განკურნავენ წამლები,
მთავარია, რომ დაღვარო,
სინანულისა ცრემლები.

მეტი არაფერს არ ველი,
მხოლოდ მზიანი თვალების,
ყველაფერსა აქვს საშველი,
გარდა იმ გარდაცვალების.

ცასაც, მიწასაც და წყალსაც,
ერთურთსაც სალამ-ქალამი,
პატივი ეგოს ცოცხალსაც,
მწერალს მოუხდეს კალამი.

სიყვარულის ვექტორი

გრძნობით მოდის ჩვენს გულეებში,
სიყვარულის ვექტორი,
ეს მუზაა პოეტებში,
ლექსის არქიტექტორი.

არ სჭირდება მას განხილვა,
საით არის სექტორი,
მთავარია გქონდეს ხილვა,
მას ვერ მოგცემს ლექტორი.

მუზა როცა ჩასახლდება,
არი ლექსის მენტორი,
მერე რითმაც მოუხდება,
როგორც მხურვალს მენტოლი.

გოგოვ ნუ ხარ მორიდებით

გოგოვ რად ხარ უკარება?
ნუ მიმაღავ ღამაზ სახეს,
ფიქრობ არსად იარება?
შენისთანა სხვა ვერ ნახეს?!

იხედები შენ სხვა მხარეს,
ალამაზებ არე-მარეს,
შემომხედე, მეც მახარე,
გულში სითბო ჩამიღვარე.

გოგოვ ნუ ხარ მორიდებით,
განმიახლე იარები,
სიყვარულში მოვრიგდებით,
გულში-სულში ზიარებით.

ერთი დღე მთაში

რომ მოშუშდება ზეცა ალისფრად,
დაისი აისს იმშობიარებს,
რიჟრაჟი, რუხი იქმნება ლურჯად,
მერე ზამბახად გახსნის იარებს.

ხარბად ნასუნთქი ჰაერი დინჯი,
გონებას ხარშავს როგორც ცოცხალი,
ციდან ეღვრება სხივსა ნარინჯი,
რომ დაანაყროს დილა ცინცხალი.

უხმოდ მცურავი ალაგ და ნისლი,
ბალახსა ჰკოცნის შუშის ცვარ-ნამი,
იქვე ყვავილში გამოდის ისლი,
ვერ შეაშინებს ბნელი, წკვარამი.

მთაში ამ დროსა, ტკბილია ძილი,
სუსხია, სადღაც ყივილი მამლის,
ბუნების ყველას აქვს თავის წილი,
შორიდან ყმუილი მშიერი მგლის.

იქვე ყევს ძალლი პატრონის რიდიტ,
ბანს აძღვეს, არწივი მეფეა ცის,
დაფრინავს როგორც ორივეს გიდი,
მაყურებელი, ზეცითა მიწის.

ჩამოცხა, უხმოდ აჭერს მზე მთისა,
არსად არ არის ჭაჭანი კაცის,
ისმის კაკანი იქვე ქათმისა,
შორით ხავილი, ზარმაცი მამლის.

ჭალის ხმა კიდევ სულ სხვა ხმოვანი,
კოდალას კაკუნს, იხდენს გუგული,
ოფოფი ცეკვავს, ტყისა მგოსანნი,
შაშვი გალობს და უსტვენს ბულბული.

ახლო ხმით ჭრიჭინა ამძაფრებს არეს,
კრაზანას შიშით ხელს უქნევ მარეს,
კალია დახტის უმისამართოდ
და შეიძლება ცხვირზე შეგახტეს.

პეპელა მზისგან გამხმარ ბალახის,
ლეროზე მწყობრად აფახურებს ფრთებს,
თითქოს ისვენებს არსება ნაზი,
ან დიდი ფრენისთვის იღებს გეზს.

დრო აქვს სულ ცოტა, მხოლოდ სამი დღე,
მისთვის სამი დღე, ვით საუკუნო,
გხიბლავს შორიდან რომ არ განუდგე
და სილამაზეს შენ ვერ უგანო.

ჭია მაიას დაისვამ ხელზე,
პოვნას ჩაუთქვამ დაკარგულებზე,
ამინდსაც გამცნობს ახლო ტყე ველზე,
გეტყვის მითებზე და კარგ გულებზე.

გვირილა გირჩევს “მას” თუ უყვარხარ,
არ შემთხვევაში მეგობარს იხმობს
და გეტყვის მასში ხარ თუ არა ხარ,
შენთან ცნობაში ის კი თავს იგმობს.

ბაბუნაწვერას სულს შეუბერავ
და მონატრებულს უგზავნის წერილს,
იქვე ყაყაჩო იეჭვიანებს,
ლაქის პრიალით კიაფში შედის.

რუმი გომბემო სიცხით გაბერილს,
პრინცის კოცნას რომ სულ მუდამ ელის,
მეჭეჭებიანს მწვანედ დაფერილს,
თეთრად მოუჩანს ყელის საბერი.

ირგვლივ იები ნაირფერები,
მინდვრის ყვავილებს მორცხვად უცქერენ,
ფუტკრები მუდამ მათი ფერებით,
სიტკბოს და სანთელს ერთად უმღერენ.

სიცხეც ბერდება და კარგავს ძალას,
ნიავსაც დაუთმობს ცხელ-ცხელ ტატამს,
ის გადაუხდის მხურვალის ღალას
და კვლავ შემოჰკრავს ხელდახელ ტამტამს.

შეყუყუულ სახლში, შუქი ინათებს,
ფრინველი როცა დაისაბუდრებს,
ნასუქი ღორი კვლავ ნაუხვრინებს,
მშიერი ტურა კივის-ნანნალებს.

უკუნს კი მთვარე არ აძლევს საქანს,
ციცინათელა არ ირგებს საბანს,
იმედიანად ანათოს რადგან,
ჭრიჭინა დღისით ხმით მისცემს მას ბანს.

იჭედებს ზეცად ვარსკვლავი ხვავლად,
მას მოძრაობა უხდება ხანაც,
ჩვენში სიკეთე იქნება მრავლად
და კარგი დარი იქნება ხვალაც!

არ დავივიწყოთ

შევეყურებთ ზეცას, ბოლო დრო არი,
თითქოსდა მართლაც გაგვექცა ჟამი,
ხანდახან მიწას გავარტყათ ბარი,
ცა სამუდამო, სოფელი წამი.

რაც უფრო გადის ეს დრო და ხანი,
მიტოვებული დაგვრჩება ბანი,
ცოტაც აქაურს ვალიოთ ჯანი,
არ დავივიწყოთ ვინ ვართ და რანი.

პერი გაბრიელის შეგონება

ღარიბს ზევიდან ნუ დახედავ, იქ არს უფალი,
არავინ იცის ეს ცხოვრება ვის რას უმზადებს,
დღეს შეიძლება მეფე იყო ან დედოფალი,
ხვალ კი ვინ იცის, რომ გაგთელოს გაგამათხოვრებს.

უბრალოები თქვენს გარშემო მუდამ გიყვარდეთ,
მათთან არს ღმერთი, რადგან მეტი სიხარულია,
ნაკლი არ არის სიღარიბე, ეს სულ იცოდეთ,
ღარიბის სახლში მეტი სითბო, სიყვარულია.

სიცოცხლის იშტა

პირველად იყო ღმერთი და სიტყვა,
წყაროს წყალივით სუფთა და წმინდა,
ირგვლივ ჯანსაღი გარემო მინდა,
როცა ჩვენს გონში იესო იშტა.

უკუღმართობამ ნაღმა ვერ ხვრიტა,
ვერც ამღვრეულმა წმინდა ვერ ხვრიტა.
სანამ მომდევდეს ცხოვრების დვრიტა,
არ მომეშალოს სიცოცხლის იშტა.

08.07.2023

იველი

რადგან არასდროს არ არის,
საკმარი ჩვენი ცხოვრება,
ნერვიულობად არა ღირს,
რაც აღარ გამოსწორდება.

თუ მუდამ სხვაზე იფიქრე,
ან მხოლოდ მარტო შენ თავზე,
მაინც ეულად იტირებ,
ჰაერში ფრქვეულ სხვის ავზე.

ეს ცხოვრება კი მზით ავსე,
იმედი ჰქონდეს დღეს ხვალე
და შეწყობილად ათავსე,
სიცოცხლე შენი ბრწყინვალე.

არა ორბულობას

არა ორგულობას! ვლოცოთ ერთგულება,
როცა ერთგული მეგობარი გვეგულება,
არა ორპირობას! ვიხმოთ ერთპირობა,
როცა მეგობარი არის პიროვნება.

ვიდრე ორპირობას შეცვლის პირფერობა,
ყოვლად მოსაწყენი ყველგან ერთფერობა...
როცა დიდგულობას შეცვლის დიდგულება,
მაშინ ორგულობას შეცვლის ერთგულება.

ჰოჰი

ოოჰ რა დიდია ტრაგედია მომხდარი შოვში,
მთელი საქართველო გაეხვია მნუხში და შავში,
ცოცხლად რჩენილნი თავზარცემულნი, არიან შოკში,
ბევრსაც ეძებენ, ვერ უპოვიათ ქალნი და ბავშვი.

ოოჰ რა დიდია ტრაგედია მომხდარი შოვში,
არანაირი ფიქრი არ მომდის, მნუხრი მაქვს თავში,
ხვალ რა იქნება სტიქია, თუ კიჟინი ომში!
ან კი რალა ვთქვა! ღმერთო გვაკმარე ყოფა ამ ავში...

ღმერთი დიდია, დაგვიფარავს ყველა ამისგან,
ღვთისმშობელი კი ააცილებს ნილხვედრს ავისგან,
მტერსაც დავხვდებით გმირულად და ყველა ამბისგან,
გამარჯვებულიც ჩვენ გამოვალთ გასაჭირისგან.

რაჭა

დღესაც ატარებს ნისლის ქუდს რაჭა
ძირძველი კუთხე ყველა ქართველის,
ერთგულ დარაჯობს პირნათლად, ის სხვას,
ზამთარს განყობილ თეთრ საბურველის,
კავკასიონით გასცქერის შავ ზღვას.
ზაფხულს ტყეებით მწვანედ ხუჭუჭად,
მწვერვალებიდან მოსჩანს ერთ მუჭად,
ატარებს დინჯად ნისლის ქუდს რაჭა,
ლამაზუკა და ანცი კუდრაჭა.

მსგავსი იყო

როცა ცივ სხეულს ასვენებენ ხის სასახლეში,
სულ ოთხი კაცი შეიცვლება შავ სამარემდე,
მერე სამასი მოიგონებს, წავლენ სახლებში...
ვიდრე ორმოცზე გაიხსნება ცა სამ არეზე.

გონის ავდარს გამოდარება უჭირს დარამდე,
უკვე ორმოცნი მივლენ ბოლოს მძიმე წლის თავზე,
სულს აცილებენ ანგელოზნი უფლის კარამდე,
ახსნიან ჭერს, თეთრი კოპალი ერევა შავზე.

თუ კი ვინმესთვის ოდნავათაც რაიმედ ღირდეს,
მისი არ ყოფნა შინაგანად სინანულს ჰგვრიდეს,
დარჩება გულში მტანჯველობად მანამდე ვიდრე,
სანამ მტირალი ეყოლება, ცრემლებს რომ ღვრიდეს.

მარადიულში ან რა არის ეს ასი წელი,
ჰეი შენ ჩემო, მენანები, არ გაგშორდები,
ვისთვის ჩქარ-ჩქარი და ხანდახან კვლავ ასე წელი,
მილიარდებში ისეთი ხარ, არ მეორდები.

სამარადფამოდ მეც უსასრულოდ შინ დავბრუნდები,
შენი გულისთვის აღმართებზე კვლავ ავბრუნდები,
მაგრამ იცოდე ყოველ წამში შენთან ვბრუნდები,
რადგან ვიცი, რომ შენს ფიქრებში კვლავ არ ვხუნდები.

როცა ზურგით ხარ ჩემსკენ სახით სულ რომ ბრუნდები,
აფრინდებიან თვალებიდან თეთრი ხუნდები,
მტრედებად გაზრდას დიდი ხანი რომ მოუნდები,
ჩემთვის უხვად რომ დაფრინავენ მათი გუნდები.

აღარ მოჰკლავენ შევედრებულს, ვით ჩემი ბედი,
დაიღვენთება სანთელივით სარკმელს ნადები,
არც თავს მოიკლავს ის ამალამ ვით თეთრი გედი,
რადგან ქალღმერთის მსგავსი იყო ქვისა ნატეხი.

ჩანთები

ერთხელავ ჩვენსა გაჩნდაო,
იტყვიან კვლავაც ანთებით,
გამოჩნდა არა ჩანდაო,
სულის მოძრავი ჩანთებით.

ნავიდაო და დაგვტოვა,
იტყვიან კვლავაც სანთლებით,
საქმე და ჩანთა გვატოვა,
ვითა ნაზიდი ყანთრებით.

გრანული გალად

სადღაც გონება, დანული გალად,
რითმები გამად, დაძრული ლალად,
ორნატი გუთნის, დახნული ლალად,
გასდევს ბელტები, გრანული ცალად.

მაგული

ასე ლამაზი, ნარნარი გული,
უსაზღვრო უცბად აღმოჩნდა ზღვრული,
რა ვუთხრა “ეკიმს”! ჩემო მაგული..
დაგვტოვეს ყველა გულ დადაგული.

27.07.2023.

კლასიკოს

თითქოს გუშინნინ დავრბოდით,
მოკლე შარვლებში ყველანი,
ბავშვურად რაზე ვდაობდით,
ვის გადავასხით მელანი.

ჩვენ არაფერზე ვდარდობდით,
მეტად არ გვჭირდა შველანი,
და წვრილმანებზე ვხარობდით,
“მთვარე” გვიტეხავს ხმელანი.

დავობლდით, დრონი გავიდა,
ცხოვრებამ გვიგო ქევანი,
ზოგიც იმქვეყნად წავიდა;
კახა, კობა და ლევანი.

ვანგოგის მზესუმზირები

მთის ქედებიდან მომზირალებმა,
სალალობოდან ოქროს სირმებმა,
მზეს უმზირეს და როგორც ირმებმა,
თავი ასნიეს მზესუმზირებმა.

მზეს უმზირეს და დაემსგავსნენ მზეს,
ყვითელ სხივებით ამშვენებენ გზებს,
შენსკენ მომავალს რომ აპობდნენ ტევრს,
თან წმენდდნენ სულში დანადებ მტევრს.

შავი გიშრები თეთრ გულებითვე,
მწყობრად ჩალაგდნენ, მზაობა იღეს,
შეპირებული ერთგულებითვე,
ფატებ-ჩადრებით თავები ნილბეს.

შენს სიყვარულში დაკარგულები,
სათუთ იქმნიან ღვთაებრივ ზეს,
კვლავაც ლოდინში გათანგულები,
თავიანთ თავში გინნიან მზეს.

მზეს უმზირეს და გახდნენ მძივები,
ჩემი სულის და გულის სხივები,
მეც შემიყვარდა და ვიმზირები,
როგორც ვანგოგის მზესუმზირები.

სიყვარულით გვაახლოს

თებერვლის ზამთარს, ხეში წყალ ჩამდგარს, ბუდე გამდგარს, ჩვენთვის იმედით, რომ ევსოს ეს გული ყოველის, თებერვლის თვეს, გაზაფხულის პირს, წილნაყარს და მდგარს, ჩვენთვის სიკეთით აევსოს ეს სული, ყოველთვის.

მაშ გაუმარჯოს ამ სიყვარულით ჩვენს გამთბარ გულებს, ზამთრის სიცივემ ვერაფერი ვერა დააკლოს და გაუმარჯოს ყველა ავისგან დე გამარგლულებს, რათა ამ ქვეყნად სიყვარულით მუდამ გვაახლოს.

თავისუფლებას რითმაში ვეძებ

თავისუფლებას რითმაში ვეძებ
ლხინს-უყამობის მე ვარ მოლექსე,
თუ კი სხვის გულსაც ვერას შევახებ,
გრძნობას დავხატავ მე თეთრ მოლბერტზე.

ამ სტრიქონებში იმ შვებას ვეძებ,
რაც დამანახა უფალმა განგებ,
მინდა რომ მრუდეს რითმებით ვკვეცდე
და ეს სტროფები მივუძღვნა გამგებს.

ფიქრებში მუდამ ცას კიბეს ვუგებ,
ნაბიჯებს ვითვლი საფეხურებზე,
გულის კარს ყველა შემხვედრს რომ ვუღებ,
ბოდიშებს ვიხდი საყვედურებზე.

მხოლოდ გრძნობებში მეც ჩემს თავს ვეძებ,
დაბადებიდან ვერწარმოთქმული,
უფალო მე ხომ ყოველთვის გეძებ
და შენს წინაშე ვარ ფეხმორთხმული.

სამება

როდესაც ვნახე სამება,
ენა კინალამ დამება,
ცხადი იყო თუ ზმანება,
სიხარულ-ცრემლით ამება.

შევეყრებ დიდებულებას,
სული სითბოთი მევსება,
რითმები მებუღბულება,
აზრები გამელექსება.

გულს დარდი როცა მანვება,
ფიქრნი იწყებენ წამებას,
მივალ ვილოცებ და შვება,
მეგვრება, ქრება ღამება.

როდესაც ვნახე სამება,
სიტყვა-სიტყვას ვერ წამება
და ვინც ამ ტაძარს აგებდა,
ყველა დალოცოს განგებამ.

დღე ნათლისღებისა იესო ქრისტესი

ნათლისღებისას, ნათელმცემელი იოანე,
ნათლია იყო წყნარ მდინარე იორდანეზე,
იესო ქრისტეს, ნათელ სხივების ვითარცა მზე,
მტრედისა სახით სულიწმინდა დაადგა თავზე,
ხმა კი ისმოდა მამა ღმერთის ზეცით მინაზე;
“ეს არს ძე ჩემი საყვარელი, რომელ მე სათნო ვიყავ” მინამეთ...

(მერე ურწმუნო ხელისუფალთ სასტიკ აწამეს..
ქრისტიანებმა აღდგომა ქრისტესი იწამეს,
და გავრცელება მონამეობრივად ითავეს,
სიკვდილისა სიკვდილითა დამთრგუნველი ამენ!)

შოთას „ვეფხისტყაოსანი“ და თამარი

რა იქნებოდა შოთა რუსთველის, თუ არ თამარი,
ქალი მეფე და ძღვევამოსილი მხედართმთავარი,
ფიზიკურადაც ულამაზესი, მზისა სადარი,
სხვა შედეგრი და სხვა მეფე ქალი მითხარ სადარი.

მიყვარს მთელი გურია

მიყვარს ჩოხატაური და მიყვარს ჩემი გურია,
მისი გზები თავბრუსმხვევი, ისიც საამურია,
აღმართ-აღმართ მიეუყვები გრძნობით განახურია,
გურიის და გურულების სიყვარული მწყურია.

სურები და ნაბელლავი, ბახმარო ხომ სულია,
ბუნება და კრიმანჭული ჰარმონიით სრულია,
საქართველოს, კუთხეების ის ლამაზი გულია,
მიყვარს ჩოხატაური და მიყვარს მთელი გურია.

ჩასულ სტუმარს არვინ ჰკითხავს, ის თუ სადაურია,
ღვთის ღიმილით გეგებება, განა ფასადურია,
ხიდის თავშიც, სოფლის ბოლოს, ხალხი ყველგან ძმურია,
ერთი ნახვით შეიყვარებ გრძნობის საბადურია.

მათი ცეკვა, სხარტულები, უკვე საგანძურია,
მოფერება თბილი სიტყვა, მნიფე ხეჭეჭურია,
მიყვარს სუფსა, მისი ღელე, ჩხავრით სავსე ჭურია,
მიყვარს ჩოხატაური და მიყვარს ჩემი გურია.

იქ შავი ზღვის სანაპიროს ქვიშა მაგნიტურია,
ოზურგეთის ნატანები, ლელო ლანჩხუთურია,
აგუნასაც ამღერებენ, წლისა მეკვლეურია,
მიყვარს ყველაფრიანად და მიყვარს მთელი გურია.

გურულების კალანდა

გამოიტანეთ გურულებო დიდი კალათა,
მინდა ჩავაწყო სინარულით, არა ძალადა,
ქვეყნის სიკეთე ჩავდო წყვილად, არა ცალადა,
კაცი კაცად, რომ გვენახოს და ქალი, ქალადა.

ყველა დიოდეს მთელს დუნიას მლიმარ, ლალადა,
ასე სანატრელ ამ მინაზედ..მთაში, ბარადა,
როგორც გიგრძენიათ თქვენ მშვიდობის ძალა, არა და...
მას რომ ეკუთვნის ყველა ლექსი, ყველა ბალადა.

მინდა ჩავაწყო ტკბილეული, ხვაფი, ბარაქა,
რაც კარგი ნახა ჩემმა თვალმა და რაც დალანდა,
იყოს ყველასთვის ამ ცხოვრების ტკბილი მარაქა
და ხვავრიანი ყოფილიყოს მუდამ კალანდა.

სადღებრძელო

მე ვადღებრძელებ ყველა გულიანს,
გმირებს, მებრძოლებს ხაკის ფორმიანს,
დავლოცავ; ქართულ მინას მადლიანს,
ზღვას, მდელს, მწვერვალს მარად თოვლიანს.
სიმღერას ვუმღერ, მე მრავალხმიანს,
გამოვცლი სასმისს, ლამაზფორმიანს.
ლექსადაც ვიტყვი ერთს ლაზათიანს;
ლოცვა-კურთხევით ვინც მოგვაქცია
და მომავლისთვის სისხლი აქცია,
წინაპართ ხსოვნამ და ტრადიციამ,
უხილავ მტერთან, მუშტად გვაქცია.
ვინც არად აგდებს “კანფეტს ფორიანს”
ვინც შთაგვაგონა “არა! ფორიაქს”!!!
მე ვუადღებრძელებ ოჯახს ნათლიას,
ღვთისმშობლის წილხვედრს, ღმერთის-კალთიანს!
ქართველთ ბიბლიას, შოთას კალმიანს
და ნიკოს-მერანს, გალას მთვარიანს,
ვაჟას-არწივს და აკაკის აკვანს,
გლახისგან მოკლულ, ილია მართალს!
გოგებაშვილის ქართულსა ამაგს,
ლუარსაბისგან გავრცობილ კვალსა!
გურულ კრიმანჭულს, ფრესკაში ვაზსა,
მრავალჟამიერ ჰამლეტის ხმასა!
წინოს წარწარს და ილიკოს გასმას,
ჭაბუკიანის ოტელოს ტანჯვას.
სუფრას განყობილს, ფიროსმანიანს,
ჯავახიშვილსა, სიმონ ქვარიანს,
ფარნავაზიანს და გორგასლიანს!
აღმაშენებელს, გუარამ მამფალს!
ქეთევანსა და მეფე თამარს!
ბოცოსძეთაგან გალავნის დაცვას,
ასიათასსა განწირულ თავსა
თბილისს, მთანმინდას და ჩვენ მტკვარსა!
დავით გარეჯის კელიას წმინდას,
ფუძის ანგელოზს და ნიკორწმინდას!
მტერთაგან ჩვენზედ, წართმეულ მინას,
ყველანმინდასა და სულიწმინდას!

ერთად დასაქარგი!

საქართველო შენ არა გაქვს
კუთხე დასაკარგი,
ღმერთის მიწა კურთხეული
ჩვენი დასაქარგი!
სამაჩაბლო, აფხაზეთი,
სამეგრელო, ლაზეთი,
გურია და იმერეთი,
ყველა ქართლი, კახეთი.
რაჭა-ლეჩხუმ-სვანეთი,
ქართველ-“ზანთა” დვალეთი,
ფშავი-!(ფხოვი), ხევსურეთი,
“ქისტო”-პანკისი, თუშეთი,
თიანეთი, მთიულეთი,
ხევი-თრუსო, დუშეთი
(მთის და ბარის კავშირი)
აჭარა და ჯავახეთი,
სოჭი, ლორე-ტაშირი.
საინგილო-ჰერეთი,
სამცხე, ტაო-კლარჯეთი,
სულიერი მოდარაჯე
ჩვენი დავით გარეჯი!
იბერია, კოლხეთია,
კუთხეების დასაბამი,
ნიკოფსია, დარუბანდი,
ისტორია და საზღვარი.
რომელიმეს გამოკლებით
ჩვენი ყოფა არა არის,
მთლიანი და ერთიანი,
საქართველო ასე არის.
არ დაზოგეს გმირთა თავი,
რაც გააჩნდათ იმათ კარგი,
მათი ხსოვნა მუდამყამი,
ამ მიწაზე არს და არის.
ჩვენ არა გვაქვს, ერთი გოჯიც
მიწა ჩვენი დასაკარგი,
აქ მცხოვრები ყველა ხალხის,
ერთად ზრუნვით დასაქარგი!

შეყვარებული

აღარ ვიხსენებ იმ ვარდის რტოებს,
მე რომ გიკრეფდი შიშველ ხელებით,
ის დრო კი თავის ნაკვალევს ტოვებს,
გამონწვეული... განა ეკლებით.

ჩაივლის ბევრი ჩვენგან კლებული,
ლამაზი წლების გულით კრებული,
მაგრამ იმედით ჩაფიქრებული,
ვიყავ ცალმხრივად შეყვარებული.

მასპინძლობა გურიაში

ბუხარს კეცზე სქელი ჭადი,
ნალმის, თხელი ნაკვერჩალი,
შამფურს, უმზეურის მწვადი,
ლელეს თევზი, ტაფას მწვარი.

ყველით სქელი ხაჭაპური,
ნადული და ფხალი პრასის,
ტარხუნა და ნიახური,
სულგუნს ჯერაც რძე, რომ გასდის.

იქ ტყემალი საკვირველი,
კანჭი შიგ რომ ჩაუნვინო,
ლობიო ნიგვზით, კირკველი,
დოქს ჩასხმული, ცივი ღვინო.

საცივი და ღომი ცხელი,
კუჭმაჭს ბლომად ბრონეული,
შემწვარ კუპატს კანი თხელი,
კიტრი ახალ მონეული.

მრგვალ-დედალი მოხარშული,
სიმინდი, ხილი კალათას,
გოჭის თავიც სიყვარულით,
უმზერს ბოლოკით თამადას.

აბა კარგად მოილხინეთ,
გემოზე “ჩოულიკვარტეთ”,
ნასულნი მოიხსენიეთ
და ერთმანეთი გიყვარდეთ.

სუფრა ქართული

აფხაზს, გურულს, მეგრელს, ღომი,
კუპატ, ელარჯ, სულგუნს-ბოლი,
აფხაზურა ბადექონით
და კუჭმაჭი ხმელი ქონდრით.

იმერს თხელი ხაჭაპური,
კეცზე წინილ მუცელ-ქორი,
ჭადი, პრასი, ყყინტი ყველი,
საცივს ინდაურის ხორცი.

აჭარელსა აჩმა ფურნის,
კაიმალი და სინორი,
აჭარული უმი კვერცხით,
ყაიფასა და ჩირბული.

ხევსურებსა ხინკალ ცომი,
ხავინი და ერბო-ქონი,
ფშავსა, თუშსა, დამბალხაჭო,
ყაურმ, გორდილ და კოტორი.

ყველა ქართლის კერძი მანვნით,
არჯაკელი, ბატი კომშით,
ეკალა და სატაცური,
ბოლლინო და კარგი “ოსტრი”,
ოჯახურში კანჭი-ორი
და წვნიანი მარგი ოსპის.

მესხს და ჯავახს ქადა გულით,
ნაზუქი და ფენოვანი,
ჩეჩილი ყველი, ლუხუმი,
თუთმაჯ მრავალფეროვანი.

ლერხუმ-რაჭას, შქმერულ, ლორი,
ლობიანი და ჯონჯოლი,
ხვანჭკარასთან ცხარე ხარჩო,
მისი საბადი და სარჩო.

სვანს კუბდარი, მთვარის ტოლი,
ლუკნე, ქნაში და ჭვიშტარი,
ნანადირევს ჟაკნის სროლით,
ჩახრაკული დათვის ხორცი.

კახთ ხაშლამა, “სუკი” ლორის,
ზუთხზე წვენი ბროწეულის,
ყველი გუდის, პური თონის,
ლოქო ქინძმრის, შილა დუმის.

ჩიხირთმა და ბოზბაშ-გუფთით,
ლობიო კი თიხის ქოთნით,
ტოლმა ვაზის ფოთოლით და
მარინადი ორაგულის.

ხიზილალა ფერით ორით,
ბადრიჯანი კი ჩანახით,
კალმასხა კი შავი წინწკლი,
შეკმაზული წითელ ფხალი,

ჩაქაფული, ჩახოხბილი,
ბულლამა და თათარახნი,
ქაბაბი და მწვანელ-კიტრი,
ტკბილეული თათარათი.

ცოცხალი, მურწა, ჭანარი,
მუყუყი და ნივრით ხაში,
ორასი გრამი ლავაშით,
სათამადო გოჭის თავი,
ისპანახია მალვაში.

ღვინო მორთმეული სურით,
ლურჯი ორნამენტულ სუფრით,
სიტყვა ნადიმს ქალაქური,
განწყობილი სულით-გულით,

საშაირისა-საკალმასობა,
სადღეგრძელოებით ბმული,
დამფით-ხაზირ, დუდუკით და
ბაიათით თბილისური.

გურული ქვის კეცი

კლდისა თირს ნაკაპით ანაკაპებს,
პირთხელით კიდე, პირთხლავს,
კეცებს მოსტაცებს მთაში ქარაფებს,
მერე კი ცეცხლში ხალავს.

ოჯახის დედა ცომს მოზელს როცა
და თავს მოუკრავს ყველსაც,
დააკრავს მტკიცედ გახურებულ კეცს,
უკეთესს ვერ ჭამ ვერსად.

ბაბუ ხალისით წითელ ადესას,
ჭურიდან იღებს კოპით,
როცა მიიტან სასმისს სახესთან,
დაგისველდება შხეფით.

იქვე ბოსტნიდან მოირბენს ბავშვი,
მწვანილითა და პრასით,
ბებიამ უკვე დატეხა ჭადი,
მოაქვს კეყერა თასით.

დედალიც მალე იქნება მრგვალად,
სხვაც მოგვესწრება მრავლად,
მშვიდობა იყოს ოჯახში სრულად,
სტუმარი ღვთისგან, ხვავლად.

შეჯავსოთ სასმისაჲო

დიდება უფალს მეგობრებო შევსვათ უფლისა,
ის არს განმკარგი ყველა ჩვენგნის, წუთი სოფლისა,
მისი ნებაა მოსვლა, წასვლაც ჩვენი სულისა,
უფალს ვუმადლოთ ნადიმს შეყრა ჩვენი ყოვლისა.

მშვიდობა იყოს ჩვენს ოჯახში, მთელს მსოფლიოში,
მშვიდობა იყოს თითო ჩვენი ფეხის ნაბიჯზე,
მე დაგილოცავთ უღრუბლო ცას ყველა სფეროში,
გოგო-ბიჭები ნავარდობდნენ ლალად ტაიჭზე.

მოდით დავლოცოთ პირველ რიგში ჩვენი მშობლები,
დიდხანს იცოცხლონ, ხსოვნა ვუძღვნათ თუ ვართ ობლები,
დამსახურება ხომ მათია რომ გვაქვს თვალები
და ამ სამყაროს ხილვით ვტკბებით, გვიძგერს გულები.

გაუმარჯოს დედმამიშვილებს, ჩვენზე მაგრები,
თუ ვინ გვაკლია მოვიგონოთ სამარადისოდ,
ერთი სისხლი და ერთი ხორცი, ჩვენი ჯიგრები,
კარგად გვყავდნენ და ოჯახებით ღმერთმა დალოცოს.

დავლოცავ დედებს, ჩვენს დებს, ჩვენს ერთგულ მეუღლეებს,
ვინც კი ეს სუფრა გაგვიშალა კეთილი გულით,
დიასახლისს, იმ მანდილოსანს მე ვადღეგრძელებ,
ყველა სტუმარს რომ ეგებება წრფელი ღიმილით.

მოსაგონარი შევსვათ ჩვენი გარდაცვლილების,
ოჯახებიდან ვინც წავიდა, ვინც ჩვენ გვინახავს,
უდროოდ იყო თუ დროულად ჟამი ცვლილების,
ყველას დაგვეტყო მათი წასვლით, ხსოვნას ვინახავთ.

სამარადისოდ იყოს ხსოვნა, ჩვენი წინაპრის,
ჩვენი პაპების, ბებიების და მეფეების,
ვინც მოგვიტანა ჩვენი გვარი იყო საწყისი,
და ადათ-წესი, სიძლიერე სათავეების.

იქ გამარჯვება შევეუთვალეთ ქართველთ, ზეციურთ,
დიდება გმირებს, თავდადებულთ საქართველოსთვის,
მოყოლებული ოდითგანაც! თუ რა ღვთიური,
გააჩნდათ დათმეს შეგნებულად, ჩვენთვის ყველასთვის.

მტრისა ჯინაზე, იბადება კვლავაც მრავალი,
მამ გაუმარჯოს ჩვენს პატარებს, არ ყავთ სადარი,
მათ არ ენახოთ პირქუში ცა, მტერი მტარვალი,
ბედნიერები ყოფილიყვნენ ან და მარადის.

უმარჯვოს ბიძებს ბიცოლებს, მამიდებს, დეიდებს,
მათი ქმრების, შვილების ხონჩა კეთილ აივსეს,
ვინც მისაბაძი საქმეები ჩვენვე დაგვიდეს,
ვინც დედის და მამის ჯიგარი გაგვითავისეს.

მოდით ერთიც ვთქვათ, ვადღეგრძელოთ ჩვენ მეგობრები,
ბავშვობისა და შეძენილი, თანამშრომლები,
მათთან განვლილი ჩვენი ტკბილი მოგონებები,
გვედში მდგომლები და სიკეთეს შერჩენილები.

ნათლიმირონებს, ნათლიებს, დავლოცავთ ოჯახებს,
ცხრა თაობაზე გადამსვლელს, ნათესავებს ალალებს,
გამარჯვებულს ვხედავდეთ მათი შვილების სახეებს,
ჩვენი რწმენაც ჩვენს შორის სიყვარულს რაც, რომ ალაგებს.

წინ წავინიოთ, დაგილოცავთ კარის მეზობლებს,
იმ მეზობელს, კარგი თვალით ვინცა გვიყურებს,
გაჭირვების დროს “კარგსაც” რომ ვერავინ მოასწრებს,
“ცუდი მეზობლის ჭირიმე”... ყველას სიკარგეს ვუსურვებ.

დიდი მადლობა თქვენ, თამადის დღეგრძელობისთვის,
ვიცი წრედი რომ შეჰკარით, კიდევ ბევრია სათქმელი,
ყველას ერთად გველოცოს ერთობით საქართველოსთვის,
დაუზარელად გვეკეთოს ჩვენ-ჩვენი საქმენი.

ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე იყოს სამშობლო,
გაბრწყინებული ჩვენს შვილებს ერთობით ენახოთ,
ჩვენ კი სისხლით მორწყული აფხაზეთ-სამაჩაბლო,
ჩვენს მინას მცხოვრები ღირსეულ ძმებად გვენახოს.

მოდით დავლოცოთ ოჯახები, წმინდა კერია,
სიყვარული და სიმტკიცე მუდამ გვქონოდეს,
ახლად შექმნილი ოჯახებით მრავლდეს ერია,
მუშტად შეკრული არ იმალოს ის არასოდეს.

დიდება ჩვენს ეკლესიებს მართლმადიდებლობისთვის,
სანთელი გვენთოს წმინდა ტაძრის ანგელოზთათვის,
იხარე ქერო, “გვაფხიზლე ღირსეულო მტერო”!
ოჯახს მადლობა გულიანი მასპინძლობისთვის.

მამაო რომანოზს

სადაც არ უნდა ნახვიდეთ
ყველგან გიბრწყინავთ გონია,
სიტყვა-პასუხი სამშვიდი,
მუდამ თან დაგდევთ მგონია.

კაბოსნობა და კაცობა,
თქვენთვის ნაზავი ტონია,
ღვთისგან მაღლმოსილი ხართ,
მამა რომანოზ, ტონია.

პურღვინობა

აბა ჩემო კარგო “შოთი”,
გამომართვი ცხელი შოთი,
დაივიწყე სევდა შფოთი,
ცუდ ამბებსაც ჩამოშორდი.

გინდა? ხაში ზედ ლავაში,
არ მოგყვები მე დავაში,
როგორც წყალი ცხელ ლავაში,
აორთქლდება წავა თავში.

გინდა, იყოს დედას პური
და ზედ ყველი ნალდი გუდის,
მზეი, ბულბულ-ცრემლ-ნაჟური,
თუნდაც ფერით იაგუნდის.

მე ყველაფერს მირჩევნია,
სუფთა ღვინო, წვენი ყურძნის,
ჩვენს წინაპრებს ურჩევია,
თაიგული ჩვენი პურ-ძნის.

კარგი საქმის კარგად მქმნელი,
აღმოჩნდება ვინც, ჩვენს შორის,
მჭერმეტყველი კარგი მთქმელი,
მისი თამაღობა-სწორი.

არასოდეს არ მოგვშლოდეს,
ქართველთ ღვინო, სუფთა წვენი,
სუფრას დიაც-სახლის შლიდეს,
პურით, არსობისა ჩვენი.

სამტრედია

სამტრედიას როცა სტუმრობ,
გული სიყვარულით ფეთქავს,
დამერწმუნეთ სულ არ ვხუმრობ,
სტუმრობდე, რომ თავად გეთქვას.

ბაჯალლო ხარ იმერეთის,
სამჭედლო სიბრძნე-ნიჭისა,
ძმობისა და თავდადების,
ერთგულ მფლობელი საჭისა.

ხალხი მეგობრობით სუნთქავს,
პურ-მარილით გაყვარებს თავს
და მისი მზე ავსა სულს ნთქავს,
რადგან სხივით გულებს ართავს.

შენ ყოველთვის სასურველი,
ყველას საოცნებო მინა,
იმერს სამშვენი-საბურველი,
ოდით, ოდიშს სამტრე-დიხა.

თქვეს მტრედების სავანე და
სამტრედოსაც ფრენს მტრედია,
საიდუმლო გავანდე და
იცის, მიყვარს სამტრედია.

მადლის მატარებელი

საქართველოა კუთხეთ ნაკრები,
დედაქალაქით ტოლერანტული,
იქნება მუდამ გამარჯვებული!
არასდროს იყო გონით ფანტული.

შემანიკი თუ აბო თბილელი,
საათნოვა თუ იეთიმ გურჯი,
და ჩამოვთვალო რომელი ერთი?!
ვინც როგორ შეძლო ის იყო ბურჯი.

სიტყვით თუ საქმით და სიყვარულით,
ზოგი ჰანგით თუ კალმით და ფუნჯით,
ზოგჯერ ადვილი და ბევრჯერ რთულით,
იარეს სწორ გზით, ცოდნის საუნჯით.

ავლაბრელი თუ ორთაქალელი,
ხარფუხელი თუ ნარიყალელი,
სოლოლაკელი თუ მთაწმინდელი,
ვერა-ვაკელი, “ნახალოვკელი”.

კუკიელი თუ “ვარანცოველი”,
ვარდისუბნელი, “იარმურკელი”,
“ძაღლისუბნელი”, “პლესანოველი”,
ლოტკინელია თუ დიდუბელი.

ზღვის უბნელი თუ “სანზონელი”,
დიღმელია თუ დიდი დიღმელი,
ისნელია თუ ნავთლულელი,
სხვისი უბნელი თუ ჩვენუბნელი.

ბუდისტია თუ მაჰმადიანი,
დუხაბორია თუ მალაკანი,
კათოლიკე თუ გრიგორიანი,
ცეცხლისთაყვანი, მზისათაყვანი.

ათეისტი თუ თორას მკითხველი,
კრძალვით დამრწევი იყვნენ აკვანის,
არავინ იყო ცუდ განმკითხველი,
მცოდნე ერთურთის ავან-ჩავანის.

ეს თბილისია ყველას მფარველი,
ღვთისმშობლისაა, სადარდებელი,
ჭირ-ვარამისა ბევრის მნახველი,
სულის და მადლის მატარებელი!

ვცდილობ

ვცდილობ არ ვჭამო ისეთი,
შვილიშვილს მოსჭრას კბილიო,
რომ წავალ, უთხრან ერთ-ერთი,
იყო თბილი და ტკბილიო.

ეგრეც არ მინდა, მე რომ ვბჭობ..
(სიზმარი, მერე ძილიო?!)
მთავარი არის, ხომ ვცდილობ,
არვინ დამწამოს ცილიო!

გვირილა და ყაყაჩო

გვირილამ უთხრა ყაყაჩოს;
მინდორს რომელი მბრძანებლობს
ნეტა ვინ იღებს აქ სარჩოს,
ანდა ვინ როგორ მავნებლობს?

ამ კითხვას მე რად მაკადრებ,
თითქოს მე ვიყო შუაში,
მოდინ გულს მე მიჭამენ,
თვრებიან თავის ჭკუაში.

მერე კი შენცა დაგბელენ
და გაგპუტავენ ბოლომდე,
სუყველას გადაგვთელავენ,
პასუხად სასურველამდე.

თუმცა, არიან კარგები,
სილამაზით რომ ტკბებიან,
ლარნაკში ლამაზმანები,
სიტყვებით თავს გვევლებიან.

მე მომიტევე დობილო,
ეგრე არ უნდა მეკითხა,
ერთ ბედად დაბადებულნი,
ვყოფილვართ, მეტი რა გითხრა.

უჩინარს ტყეში გასძახეს;
ეგრე არ არის იაო?!
ია კი უხმოდ, ხან სახეს,
ხან კი, ლურჯ თვალებს ხრიდაო.

მე მოვიზონე სიზმარი

წუხელ მესიზმრნენ ქალები,
ზღვის ნაპირს, ამორძალები,
გულზე ეკიდათ ლალები,
შვენოდათ მათ დალალები.

წარმტაცნი, არ აქვთ საზღვარი,
ნიკაპ-ტურქ, სახე-ლამაზი,
თვალნი, წარბ-წამწამს სამძღვარი,
ლურჯი, ბრჭყვიალა აღმასი.

ტანი კი თეთრი ბროლისა,
მარგალიტებზე ხალები,
ველზე ვარ თითქოს ბრძოლისა,
ჩემსკენ მართული ალებით.

მეგონა, მაგრამ ვცდებოდი,
მიმზერდა ქალთა თაბუნი,
ფეხზე ველარა ვდგებოდი,
მხვეოდა თითქო თავბრუნი.

მაკვირდნენ, გაკვირვებულნი,
ემოციებით სულ ნელით,
გონს მოველ, იყვნენ დაძრულნი,
მოვიდნენ, ყვავილ-სურნელით.

წრე შემომარტყეს, მანყნარეს,
მომისპეს გზა და სავალი,
მერე ნაზი ხმით მიმღერეს,
სიტყვები მიძღვნეს ალალი.

სათითაოდაც დამადგეს,
გვირგვინი, ვიყავ ვით ხარი,
ხელებით ცაში ამაგდეს....
...მეძინა აკი გითხარით.

ვარდებს დავუფენ

მე ყველა ლოცვას ვეტყვი ამინ და
კვლავაც დამინდობს ცოდვის მორევი,
ულმერთოებთან ომი არ მინდა,
ჩემში ცდუნებას ღმერთით ვერევი.

ადამიანურს ვერ შეველევი,
ვერც სადიდებელს, ჩემსას ამქვეყნის,
მე ყველა ლოცვას ვეტყვი ამინ და
ვარდებს დავუფენ სავალს იმქვეყნის.

გიგლიოთეკა

კარგად მახსოვს სუნი წიგნის,
სოფლის ბიბლიოთეკის,
ლამე როგორ ცოცხლდებოდნენ,
მისი პერსონაჟები,
მერე ქალაქს მაცილებდნენ,
ფიქრი იყო სიზმრების
და ცხადშიაც სულ დამდევდნენ
მათი პერფორმანსები.

უთენია მალვიძებდნენ,
დილის გარიჟრაჟები,
კაპიტანი ნემოს გემი,
გულივერის მგზავრები,
პაპა კარლოს ბურატინო,
ჩიპოლინოს ამბები,
ტვენის ტომი და ასტრიდის,
პეპის გრძელი წინდები.

უზბეკური, ტაჯიკური და
ქართული ზღაპრები,
ოდისევსის ილიადა,
არგონავტის აფრები,
მიჯაჭვული ამირანი,
ალანური ნართები
და მსოფლიოს ყველა ერთად,
მათი ბრძნული აზრები.

ათას ერთი ღამეები,
სამნი მუშკეტერები,
რენეს მატარებელი და
ბრონტეს ჯეინ ეარი,
ეგზიუპერის უფლისწული,
უკვე ჩემთვის დღე არის
და დუმბაძეს მე რომ ვხედავ,
ეს ნათელი მზე არის.

რაც დრო გადის მოგონება,
ის სიკეთით ანთია
და დროდადრო ისევ მშველის,
მესხმის მათი მანტია.
კარგად მახსოვს სუნი წიგნის,
კლდეისს ბიბლიოთეკა,
იქ დაიწყო და ჩვენს შიგნით,
გრძელდება რომანტიკა.

ეს ქვეყანა სიყვარულით გაავსეთ

განა ყველას მოსაწონად
გავჩნდი ამ ქვეყანაზე,
ჩემსას ვამბობ ქალაქსა და
სოფელსა თუ ყანაზე,

რაც არ მომწონს განა სხვისთვის
სრულად მისაღებია,
ცუდს არასდროს გავიფიქრებ
რაც მე არა მრგებია.

განა ჩემსა მოსაწონად
გაჩნდნენ ამ ქვეყანაზე,
არ მინდა რომ ვისაუბრო
კაცურ ანა ბანაზე,

ვისაც როგორ უხერხდება
თავი გააქვს ხან ასე,
მხოლოდ ერთი, ეს ქვეყანა
სიყვარულით გაავსეთ!

მიყვარს მე ყველა ქართველი

ტოლებელი თუ ნოღელი,
ზემო არის თუ ბეგელი,
ქვაყუდელი თუ გაღმელი,
ვაზის თუ ქორესუბნელი,

ჩემი წინაპრის კუთხელი,
ჩემი სისხლია თუ გენი,
ვიცი ყოველთვის მომელი,
მეც ჩემი გულით, რომ გელი.

არ მოგეშალოთ ბეღელი,
ხარ-კამეჩი და უღელი,
დიდხანს ცხოვრება შექელით,
ნისქვილს არ გქონდეთ უცრელი.

საამაყოა ნოღელი,
გერქვას აკაკის სოფლელი,
მსოფლიოს ამცნო ქართველი,
სახე-ხატება რუსთველის.

(სხვა კუთხელი თუ ნოღელი,
გურულ-იმერელ, მეგრელი,
ქართლელია თუ კახელი,
ჯავახელი თუ მესხელი,
აჭარელი თუ მთიელი.

ხევსურია თუ რაჭველი,
ლაზი, აფხაზი, ხეველი,
სვანი, თუში თუ ფშაველი,
მე მიყვარს ყველა ქართველი.

თბილი სიო

საიდანაც უბერავდა თბილი სიო,
იქითკენაც მიინევდა “ირისი”.
მთანმინდიდან ინვერება დაისი,
და ფირუზად ირეკლება ტბა ლისი.

გორგასალის მიმინოდან
აღმოჩენით “ჩახოხბილი“-ს,
შემდგომ შვილის, მეფე დაჩის,
ვახტანგის-ძის გავრცობილი.

მეტეხი და ხარფუხია
თითქმის პირველ სახლობისა,
საიდანაც ქროდა სიო,
თბილი, გოგირდოვან წყლისა.

ბუნებრივი ცხელი წყლებით,
განკურნება იწყო ხალხმა,
იქვე დარჩნენ ბევრი წლებით,
შვება იგრძნო კაცმა-ქალმა.

აუშენეს გუმბათები,
გაჩნდა აბანოთ უბნები,
გალავანიც შემოავლეს,
რომ ყოფილიყო ურყევი.

დიდხანს აღარც უფიქრიათ,
რა დაერქვათ თან ხალისით,
თავისთავად მას უწოდეს,
შემოკლებით თბილისი.

გაგებით დიდად შემკული,
სამშობლოს დედა ალაგი,
წესებით, ზრდილად შერწყმული,
ჩამხუტებელი ალალი.

ნიჭის მოყვარე, ერთგული,
ტოლერანტული “სალამი”-თ!
კობტა აივნით თარგული,
ეს ჩვენი თბილი-ს-ქალაქი!

ქართულო სულო

ნაცრით ხატავდნენ, აქანდაკებდნენ,
ბუმბულით წერდნენ ტყავზე სისხლითა,
ცხენის ძუაზე ჰანგებს აწყობდნენ,
გულებს ქარგავდნენ ოქროს სირმითა.

წინაპრის როკვა მოვიდა ცეკვად,
სულის ტირილი წმინდა გალობად,
მიუვალ გზების ვერ და არ კეცვად,
მათი ლოცვა კი ჩვენდა წყალობად.

ვერ ძირკვავს მტერი ჩაქვითკირებულ,
არს უკვდავების წინაპირობა,
კაი ხანია ვართ მომავალი,
როდის გვეღირსოს ჩვენც წინაპრობა.

შოთა რუსთველი და ფიროსმანი,
კოსმოსში ფრინავს ჩვენი “ჩაკრულო”,
თავგანწირული ვაჟთ გამირობანი,
ქართულო სულო, შენ ვერ ჩაკლულო.

პირველი სიყვარული

როცა აყვავდა იმ ხანად ნუში,
მაშინ გამძაფრდა ის სიყვარული,
გამილამაზდა ცხოვრება რთული,
მდგრადობა ვიგრძენ გულში და სულში.

აყვავილებულ იასამანში
შენ სურნელაზას ჩავისუნთქავდი
და მერე ჩემი გრძნობის საბანში,
მივრალ თაიგულებს ლერწმითა ვკრავდი.

ფრთებსაც ვაცლიდი თეთრ გვირილებს და
მინდა გამეგო შენი წადილი,
ველარ ვხვდებოდი რად ქირქილებდა,
მდელო მფრიალი, როგორც მანდილი.

როცა ყვავდება ყოველთვის ნუში,
მოაქვს და მოაქვს ქარს სიყვარული,
მაგრამ პირველის, ჩადებულ გულში,
გამხელა იყო ძალიან რთული.

მაშ სიყვარულო არ მოიწყინო,
ჩემში იქნები მარად მხატვრული,
აღარ იდარდო, ლექსად ვამხილე,
ჩემი ფიქრები, შენგან ნატრული.

ვახტანგ გორგასალი

ქართველთ მეფე “ვარანგ ხვასრო თანგი”,
მტერს უგებდა მგლის და ლომის ხაფანგს,
მას შეარქვეს შიშით გორგასალი,
ქართველობა უწოდებდა ვახტანგს.

ეკლესიას ქრისტეს ზართა ჰანგი,
გაუმძლავრა, სახელმწიფო ალაგს,
ბუნებრივი თბილი წყლების განძი,
დაულოცა თბილის-დედაქალაქს.

უძლეველი ვახტანგ გორგასალი,
დაჭრილ ცხენსაც ზურგით არატებდა,
რა იცოდა თურმე მტრის ვასალი,
რომ პერანგის ამბავს გაიგებდა.

მხართან ჰქონდა ჯაჭვი გარღვეული,
ბრძოლაში მტერს მრისხანედ ებრძოდა,
მოლაღატე ჭკუა ამღვრეული,
დამიზნებით მას ისარს ესროდა.

დამძიმდება მეფის ჯანმრთელობა,
ბრძოლა მტერთან არ ატოვა ჯარმა,
მომაკვდავი მეფე ქართველობამ,
მიაცილა ციხე კოშკს უჯარმას.

დაუბარა ყველას ვინც იქ იყო,
“მტკიცეთ იდექთ სარწმუნოებაზედ,
ეძიებდეთ სიკვდილს ქრისტესათვის
და ნარუვალ დიდებას ჰპოვებდეთ”.

მერე პირმშოს დაუძახა, დაჩის
და გადასცა ტახტი საქართველოს,
ერისთავთ კი სახელითა ღმერთის,
სთხოვა ოჯახს ერთგულ უმფარველოს.

როს ჩამოჰკრა დიდმა ზარმა გლოვის,
გოდებისგან მინაც კი იძროდა,
არ ისმოდა ხმა ქარების ქროლვის,
რადგან ხალხი მეფეს ხმით ტიროდა.

თელავის კავკასიონი

თელავს ეგება ცის აფრად,
ხან ჩუმად, ხანაც რიხებით,
ცაში აჭრილი ცისა ფრად,
თეთრი თოვლისა შტრიხებით.

პანორამაა გაშლილი,
ბერმუხა კავკასიონის,
მოვდივარ! თბილისს აშლილი
და მომაქვს მადლი სიონის.

მომყვა გომბორს ალიონი,
ვით მოლურჯო ლამპიონი,
ნისლი, კვამლი ყალიონის,
ქედს მოუჩანს კანიონი.

მიღვივა ფესვი მესხეთის,
როგორც მუხტი კატიონის,
წარმოშობა კი კოლხეთის,
დამაქვს ხიბლი თან რიონის.

მიყვარს მე კავკასიონზე,
ლეგენდა ერისიონის,
ჭრილობა საქართველოზე,
ერეკლე ბაგრატიონის.

ნუ მეტყვი უარს

შორით დაგლანდე, ზღვის ნაპირს, ბულვარს,
მინდა სისავსე სიცხისგან მხურვალს,
არც არაფერზე არ ვიტყვი უარს,
თეთრ მკერდზე მფიქრალს, ბაგეზედ მწყურვალს.

წყლის წვეთებისგან ახლართულ წამწამს,
ჩამოეჩრდილა ქუთუთო თვალთა,
შენი სითეთრის ელვარება მწამს,
რუჯს, რომ დაჰკრავდა უბისა კალთას.

ჩემი გონებით ვემსგავსე შტურმანს,
უკიდებანოდ ფიქრებში მცურვალს,
სწორად მომართულ სიკეთის შტურვალს,
ბოროტებისა, აუგის მძულვარს.

შორით დაგლანდე, ბულისგან მხურვალს,
მინდა მოვედო ნიავად ბულვარს,
არ მინდა მცნობდე როგორცა მტარვალს,
სიყვარული ვარ ნუ მეტყვი უარს.

17 გმირი.“ შინდისელები“

ჩვიდმეტნი იყვნენ ბოლოს, დაზრდილნი,
“ალგეთს ლეკვები მგლისანი”, მგლები,
ბრძოლისა ველზედ სამარადისოდ
დაირქვეს “გმირი შინდისელები”,
ბრძოლა აჩვენეს გაუგონარი,
ჯავრი იყარეს ჩვენი მტრისანი,
ზოგს დედა დარჩა, ზოგსაც ცოლ-შვილი
და ზოგსაც მარტო შინ დის ცრემლები.

დავით აღმაშენებელს

შენ საქართველო ატარე მხრებით,
და მასზე ზრუნვა, ფიქრები თავით,
აღმშენებლობით და არა ნგრევით,
სიტყვები გბედე რითმებით დავით.

მტერთან სამართალს იქმნ ვერა დავით
და უქარქაშოდ აიღე ხმალი,
წინ მიუძღვოდი ხალხს მტერზე ჯავრით,
ყვიჩალს უღვივე სამშობლოს ვალი.

შვილებს უტოვე შენ დარუბანდი,
რომ იწყებოდა ნიკოფსიიდან,
გაჭირვებულებს ცრემლებსაც ბანდი
და ეგ დაიწყე შენ თბილისიდან.

ერთიან ძლიერ საქართველოში,
ყველას უჩინე ადგილი თავის
და დაგვიტოვე ჩვენ სამშობლოში,
საგალობელი გმრობის დავით!

არა იყო გვარი მისი

ვარდის ტოტზე ვნახე მჯდარი,
ეს წითელი ჩიტი,
ეცვა ტანზე მოქსოვილი თითქოს,
ჭრელი ჩითი,
შევეკითხე თუ იცოდა ანდაზა
ან ძველი მითი,
მიპასუხა მან ჭიკჭიკით,
სიტყვა იყო მჭრელი, მყისი;
“არა შეჯდა მწყერი ხესა,
არა იყო გვარი მისი”

ნარიყალაზე

ნარიყალაზე გადმოვდგები და
პარჯვარს დავინერ ჩოქვით,
ღმერთს შევავედრებ მე ჩემს ქალაქს და
ქუჩებს დავივლი ლოცვით.

“ნარინ-კალა”-ზე, მცირე-ციხე-ზე,
მუზა ჩამიფრენს ქროლვით,
არსად გავუშვებ ჩემში ვატარებ,
თბილისს ვუმღერებ თრთოლვით.

გოგონა ცალი საყურით

იქნებ გოგონა შენ მარგალიტის
ცალი საყურე დაგიკარგია?
და შემომხედე სრულიად უცნობს
გამიღიმე, მთხოვ რომ მოვძებნო..
იქნებ გოგონა შენ ჩემი გული
მაგ გამოხედვით დაგიდაგია
და სამუდამოდ ვერც მივხვდე რას მთხოვ...
განწირული ვარ ფიქრები ვტკეპნო.
ან იქნებ თავად დიდი მხატვრის
ვერმეერის გოგონა ხარ მარია?
მან მოგახედა რათა სიცოცხლის მჩუქნელს,
სამუდამოდ დაეტოვე და ყველას გვეთქვა რა მაგარია?!..

კივილი

ორ მეგობართან მისეირნობდა
ნორვეგიელი მუნკი, ედვარდი,
ცოტა ჩამორჩა, ღობეს მიეყრდნო,
აღელვებულმა იგრძნო ტკივილი,
მზე ჩადიოდა, ზეცა სისხლისფრად,
შემოჭრილიყო მუქად ფიორდი,
ქალაქს ვით ცეცხლის ეხვია ალი
და იბადებოდა სულის კივილი..

არ დაგანებუბ

როცა ილია მამაა ერის,
აკაკის სიტყვას მსოფლიო მღერის,
ვაჟა აცოცხლებს ყვავილს და ბალახს,
სიკვდილ სიცოცხლის საზღვარსაც ლახავს.

ტატოს მიაფრენს ქიმერიონი,
ის ჭაბუკია მარად და მარად,
გალაქტიკიდან გალაკტიონი,
უქრის ხეთა ჯარს, სიოდ და ქარად.

რუსთველი როცა ღამე ნათენებ,
სიყვარულით ქმნის იმ მეგობრობას,
ჩემო სამშობლოვ, არ დაგანებებ!
არ გაგრძნობინებ მე შენ ობლობას.

მამაჩემს რომ ჰყავდა დედა

მამაჩემს კი ჰყავდა დედა, ჩვიდმეტ წლამდე,
ძმის სიყვარულს უმწვავებდა მას ობლობა,
მათ სტანჯავდათ ერთი გრძნობა, იქ წასვლამდე,
ერთი დედის, წართმეული მზრუნველობა.
მამაჩემს, რომ დედა ჰყავდა ჩვიდმეტ წლამდე.....

აღამის ევა

გამოვჩნდი და დაგენახე,
შენი სიხარულისთვის,
რადგან მანამ მოიწყინე,
ხილი მაინც მიირთვი,

გატყობ დრო რომ აღარ გრჩება,
ჩემი სიყვარულისთვის,
სცადე იქნებ მოგეწონოს,
ტკბილზე უარს ნუ იტყვი.

დღე და ღამე შენზე ვფიქრობ,
რა ვიღონო არ ვიცი,
მონყენილი ნუ ხარ თორემ,
შენი ცოდვით დავინვი.

გამოვჩნდი და დაგენახე,
სამუდამოდ დავიცდი,
თუ არ სცადე ვერ გიშველი,
მასეთ ყოფას განვიცდი.

იმ დღეიდან რაც დაგვერქვა
ჩვენ ინი და იანი,
მე ვარ მარად შენიანი,
მე ვარ ადამიანი.

ამ სიცოცხლეს დაენაფე,
ნუ ხარ შენ ნალვლიანი,
მხიარულად გაატარე,
ყოფა მრავალწლიანი.

ერისკაცს

ერმა-ბერმა შეგიყვარათ,
სიცოცხლეში ტანჯულო,
საქართველოს მოევლინეთ,
თქვენ კაცობის მსაჯულო.

საქართველოს სუფთა ხელით,
შეალიეთ ცხოვრება,
მრავალ შიმშილს გაუძელით,
ღმერთმა მოგცათ ცხოვნება.

მთანინდიდან კვლავაც ზრუნვით,
მარად სამშობლოსათვის,
უკვდავების წრეზე ბრუნვით,
ხატად სამლოცველოსთვის.

(სიტყვა ლექსად მეძალეა,
ჩემებურად გავრითმე,
პატივი და მოკრძალება,
თაყაიშვილ ეკვთიმეს).

გალას

პოეტების მეფე ხარ და მთვარე ცრემლით გბანდა,
სიტყვა-რითმა პოეტური დრომ ვერ გააგალა,
სტროფები კი გალაქტიკას ირგვლივ მოეფანტა,
ლექსის წერა შემოგბედე, მაპატიე გალა.

გალას მერის მერე

ლექსი როგორ ვნერო გალას მერის მერე,
ანდა როგორ ვხატო ფიროსმანის მერე,
როგორც მე მინდოდა ისე ვერ ვიმღერე,
მუზა რომ მოვიდა ჩუმად ჩემთვის ვნერე.

მაინც ჯვარს დაინერს ღამე მერეც მერი,
ისევ დასველდება დილას ნამით ველი,
ისევ გამოჩნდება შედევრები ბევრი,
მაინც ვხატავ, დავნერ, შედეგს თქვენგან ველი.

ანა კალანდაძეს

პოეზიის მეფე იყო გალა,
დედოფლობას იმსახურებს ანა,
ქართულ ლექსის გენია და ძალა,
ერთად ჰქონდა როგორც ანაბანა.

იუბილე

იუბილეზე ვიყავით,
მამუკა გოგობიასი,
ორმოცდაათის შესრულდა,
ბუხარ გიზგიზებს შინოში,
დავლოცეთ ყველამ ლამაზად,
არ იყო ჩვენში გნიასი,
თამადა დარბაისელი,
მან არ ჩაგვახრჩო ღვინოში.

ცოცხლები ყველა დავლოცეთ,
ვიგონეთ კობა, დიმიტრი,
თავდადებული გმირები,
სამეგობროდან წასულნი,
საქართველო ვადღეგრძელებთ,
ერთიანი და მთლიანი,
ანწყო მომავლის სიკეთე
და გავიხსენეთ წარსული.

ბოლოსკენ ცოტა ვიმღერეთ,
გამოგვივიდა ხალხური,
ხმები ერთმანეთს შევუწყვეთ,
რადგან არ გვქონდა ფანდური,
დაშლა არმოშლა ვახსენეთ
არ დავივინყეთ მსახური,
სახლებშიც დროზე მივედით
არვინ დავტოვეთ ნანდური.

წმინდა ნინო

სადაც მაყვლის ბუჩქი ვნახე,
იქ მომესმა ქადაგება,
ის ადგილი ცრემლით ვნამე
და მომინდა გადაგება,

რომ გამეგო, ჩავწვდომოდი,
იმ დროინდელ გულის ცემას
და მაშინვე დავდგომოდი,
აქა მოსულ მართალ რწმენას.

მაყვლის ბუჩქთან ხმა მომესმა,
იქვე ვიდექ მეც ეზოსთან,
გულმხურვალე ლოცვა ჰქონდა,
წმინდა ნინოს იესოსთან.

ვაზის რტოთი ჯვარს სახავდა,
ნაწნავეებით ამაგრებდა,
იესო კი მადლს ასხავდა,
ნინო, წმინდას ქადაგებდა.

სადაც მაყვლის ბუჩქი იდგა,
სასწაულებს ქმნიდა ნინო,
ღვთისმშობელი თავზე ედგა,
ქართველები ვსვამდით ღვინოს.

გონის გასხივოსნება

გამოცნობა გაჭირდა, გულს არ უნდა ცდუნება
და მისნობა დამჭირდა, რომ დავთრგუნო ცრუ ნება.
მდინარს მდარე დინება, არ გარგებს მოდუნება,
ცრემლს ცხარე დადინება, თავის მოკატუნება.

არსაცინზე ცინება, ცხოვრებაზე გინება,
ამდენ აქაქანებას თუ კი ვინმემ გინება.
თუ კი არ ხარ თავნება და გაქვს პატიოსნება,
მოვა გაბრწყინება და გონის გასხივოსნება.

დედოფლისწყარო

თამარ მეფე მეუღლითურთ,
სტუმრებია კამბეჩოვანს,
ხორნაბუჯში ოქროს თასით,
წყაროს წყალი შეუსვია,
კამკამას და მსუბუქს როგორც,
გემრიელს და ჰაეროვანს,
წყურვილიც და კარგი ზრახვაც,
უმალ აზრით შეუვსია.
თიხის მილით წყალი ციხეს,
არემარეს მიეყვანათ,
ბრძანა მეფემ, ოღონდ წყაროს
სათავე არ დაერღვიათ,
შეუსრულეს თამარს სიტყვა,
ირგვლივ ხალხი მიევანა,
დედოფლისწყარო უწოდეს,
ხსოვნაშიაც, რომ ეღვიათ.

მეზარეპა

დროზე მიფიქრია, გარდაუვალობის ხშირად მშინებია,
დროზე უმალ ქრიან, გორდა უვალობის შირმად მინებია,
ზიარ შემეჩვია, უკვდავების სხივი, მარად მეზმანება,
კი არ მეშინია! შენუხება სხვისი მაგრად მეზარება.

ცხალი სიზმარი

თონედან შოთი მომქონდა,
მეგებნენ ატეხილნიო,
წამართვეს, მთელი რომ მქონდა,
მიგდეს წვერ მოტეხილიო.

გზაში დავხედე მენყინა,
მიმსგავსებია სამშობლოს,
წინაპართ ლანდი მეყინა,
ძერწავდნენ იქ საქართველოს.

ყუა ვამსგავსე აფხაზეთს,
მუცელი ტაო-კლარჯეთსო,
სამაჩაბლოიც გულსა ზედ
ედარებოდა ნაგლეჯსო.

მეორე წვერი ჰერეთი,
ირგვლივ ნაძიძგნი რკალიო,
და შელახული გარეჯი,
სულიერების კვალიო.

შოთს რომ დავხედე შევიცან,
მტრისგან ნანატრი რუქაო,
ის აღარ იყო ვერ ვიცან,
ბავშვებს, რომ ძაან სურდაო.

ვერ შევიკავე ტირილი,
ცრემლი წამომსკდა თვალსაო,
უცბათ მინდოდა ყვირილი;
მტერო მოგიშლი რვალსაო!

ერთ დროს შეგაკლავ თავსაო,
მე არ შეგარჩენთ ავსაო,
უცოდველ მომავალსაო,
არ დავუტოვებ ვალსაო.

ჩემო სამშობლო

თუ სიყვარული არ არსებობს მარადიული,
მაშინ რა არის ეს ცხოვრება თვალად ხილული,
თუ ვერ შეიგრძენ სიცოცხლეში, მოხვედი რისთვის?!
მაშინ გამოდის, რომ გიცხოვრია, არაფრისთვის!

თუ არ დათესე სიყვარული შენს სამშობლოში,
სამეგობროში, თუნდ ზოგადად, საახლობლოში,
არ დაეხმარე გაჭირვებულს ორიოდ გროშით?!
ხელს ნუ შეუშლი, იყავ შენთვის შორიახლოში.

ღმერთო მიხდინე, მომასწარი ჩემს პრაქტიკაში,
ცოდვილ-ფიქრების ყველა კვალი რათა წავშალო,
რაც სიყვარული რამ არსებობს გალაქტიკაში,
სულ ყველა ერთად შენთვის მინდა ჩემო სამშობლო.

აკვნილან

დაბადებიდან, რომ ჩამანვინეს მე ხის აკვანში,
არტახებ გაკრულს კარგა ხანი მარწევდა დედა..
არ დავიჯერებ, რომ მე მონობა მერგო თავანში,
რადგან წყურვილი თავისუფლების, მომდის მანდედან...

პინერი ჰირჯვარს

იესო ტანჯვარს-
გაკრული, ტანჯვით
ჩვენს ცოდვებს,
ღმერთით ეზიდებოდა.

ამაღლდა ზეცად,
მოვიდა ცოცხლად
და ჩვენს გულებში,
დამკვიდრდა მარად.

მე ვინერ პირჯვარს,
ვანთებ ერთ სანთელს
და შევთხოვ უფალს,
გზას მუდამ ნათელს.

ვზიდო პირნათლად
სარგო “ჩემი ჯვრის”,
რაც სატარებლად,
დროდადრო მიჭირს.

მეძლევა ძალა...
ვარ მადლობელი....
ყველაფრისათვის...
ცხოვრება მიდის...

კლდეისის კოხტა ველი

კლდეისის კოხტაველი
“ქვევით წყაროს” ჩაყოლებას,
ოღრო-ჩოღრო ბილიკებით,
დაბურული მიუყვება,
ასკილ-ვარდის თილისმებით.

მარცხნივ მხარე, ჩადის ჭალას,
მარჯვნივ, სოფლის ასასვლელზე,
პირდაპირ, კი გზას რომ გავალთ,
აღმოვჩნდებით, კოხტა ველზე.

ყვავილებით გადაპენტილს,
ნაირფერი დასტრიალებს,
თითქოს ფატა იქ პატარძლის,
მოურთიათ ლამაზ პეპლებს.

შეუგრძვნია ჩვენს წინაპრებს,
შეურჩიეს ეს სახელი,
მომავალსაც სულ ანცვიფრებს,
ეს ლამაზი, “კოხტაველი”.

კლდეისის წმ.ელია

გამოიდაროს, შეგთხოვთ ელია,
გამოდი მზეო! შენ სხივს ელიან,
დიდხანს მტირალი ცა ზე ნელია,
ამ დროს ღიმილიც დარდობს, ძნელია.

კალთა გვაფარე ღვთისამშობელო,
და გაიხარე ხალხო მშრომელო,
გამოდი მზეო! ლამაზო, მთელო!
და დაიფარე შენ საქართველო.

9 აპრილი

“დაუკარიით” უსინათლო გულით მღერის,
გოგო-ბიჭებს ცეკვის ჟინი გასჩენიათ,
თავისუფალ საქართველოს მოლოდინში,
ახალგაზრდებს სახლში რალა დარჩენიათ.

“რომ ძველ ხანჯალს” ობი აღარ მოსდებია,
ყველა ერთად მძლავრ მუშტადაც შეკრულია,
შიშის გრძნობა არასოდეს ჰკარებია,
მაგრამ ეს დღე სამწუხაროდ ბედკრულია.

“ელდა ეცეს, გაისარჯოს” ტანკის გრუხუნს,
ნინ დაუდგნენ, ბიჭები კი შიშველ ხელით,
აღესილი ნიჩბები და სანამლავი,
ულმრთოებმა მოიქნიეს როგორც ცელი.

“და ბრძოლებში” გადაუდგნენ გოგოები,
უმონყალოდ რომ ჩეხავდნენ ვანდალები,
“გაისარჯოს” საშინელი ის კადრები,
გამზირი რომ გადაავსეს მათ გვამებით.

“ცხრა ლახვარი რომ ჩამარტყან ცხრაჯერ გულში”,
თავისუფალ საქართველოს სიყვარულში,
რუსთაველზე “ცხელი გული ასვენია”
და გმირები ცხრა აპრილის გამთენიას,
ჩაენერნენ თავდადებულ ისტორიას.

არდადეგები ჩოხატაურში

არდადეგები, ჩოხატაურში
ჩაის სურნელით დილა,
გურული ღვეზლებით,
ლელვის მურაბით,
ფოთა სუფრას შლიდა.
მოგონებები ტკბილი ყოველთვის
დღისით “ბრისილიმიაუ”
მერე სუფსაზე თევზაობა
და სალამოს “სეფე მუაო”
გურულ იუმორს ენამოსწრებულს
ვიგებით ყოველ წუთს ყველგან,
გვხედავდნენ ჩაბჭირებულებს
რომ უხაროდათ სწორედ ეგ ჩვენგან.
ბებიას ძმისა მირიანისა
ტყუპები გმირი და დევი,
მშრომელები და სტუმართმოყვარე
ხასიათშიაც თანმდევი.
არდადეგებზე მათ ოჯახებში
სიცილი, დიმიტიტაური,
სულ მეყვარება ბიძაშვილობა
და ჩემი ბავშვობის ჩოხატაური.

ძმათა შვილები

იკრიბებოდნენ ძმათა შვილები,
მათ ერთად ყოფნა სურდათ,
დრო იყო.. თავად იყვნენ თბილენი,
არაფრის არა შურდათ.

მათი შვილებიც იკრიბებოდნენ,
მამებს ბაძავდნენ განა?
ურთიერთობით თავად თბებოდნენ,
იყო ასეთი ხანა.

ჩვენც ვიკრიბებით მათი შვილები,
თუ კი დრო დაგვრჩა ხანა,
ვართ იგივენი, გვარად თბილენი,
დროდადრო ხანდახანა.

ნიკალა და ვინცენტი

ვინცენტი ვან გოგი, როგორც ის ფრანგი,
ნიკალა ქართველი, გენია რანგით,
აბსენტი, ღვინო სხვა რაღაც ბანგი,
თუნგით ნასვამმა იზიდეს ჭანგით,
მხოლოდ თავის თავს უტეხეს ჯანყი,
მსოფლიოს თავი მიაღწევს ლანგრით,
როს დაუდუმდათ გულები ჰანგი,
მერე უკვდავყვეს არღნით და ჩანგით.

ბაღდათის მწუხრი

ბაღდათს კი არა მთელ საქართველოს დაანვა მწუხრი
და ეს მუხთალი, თითქოს მშვიერი იტაცებს ბავშვებს,
მეტი რაღა ვთქვა, გაოგნებული მუხლსაც კვლავ ვუხრი,
ნეტა როდემდე ჩვენო ბუნებავ ჩაგვაცვამ შავებს.

უფალო ღმერთო, დედა ღვთისაო, იესო ქრისტე,
შენ დაგვიფარე ყველა ჩვენგანი განსაცდელისგან,
გვაკმარე მწუხრი მოულოდნელი რომელიც ქრის, დე
ყველგან ისადგუროს სიხარულმა, რასაც ელიან.

ღამის ქალაქი

ნუხელ გავედი ღამის ქალაქში,
გახვეულიყო ყველა ლაქლაქში,
მაგრამ ჩაგრული, ვიყავ ჩართული,
რადგან არ მესმა არსად ქართული.

კობტა ლექსი

მიყვარს კობტად ნაფიქრალი,
ფერიც კობტა არა მკრთალი,
წითლად მღვივი ნაკვერჩხალი,
არა ნაცარ, ნასახლარი.

მიყვარს კობტა ამორძალი,
კობტა ქალის კობტა ხალი,
კობტა ველი, კობტა სახლი,
კობტა სიძე-პატარძალი.

ყანჩელს

როცა გენიას კრძალავდნენ,
იღვენთებოდა სანთლები,
თვალეbs ცრემლები ძალავდნენ,
ზეცას სიჩუმის ჰანგები.

100000 მონაგე

ასიათასი უფარ-ხმლო, მოხუცი, ქალი, ბავშვი,
აიძულებდა ურჯულო მდგარიყვნენ ხიდის თავში,
წამოსულიყვნენ ეთელათ, წმინდანთა სახე ხატში
და მათ სიკვდილი არჩიეს...თავები ჰყარეს მტკვარში.

ჩვენ მაგალითი გვაჩვენეს გვეცხოვრა სიყვარულში,
არ შეურაცხყვეს ღვთისმშობლის კალთა თავიანთ სულში,
საუკუნეებს გაუძლებს გმირთა ამბების წნულში,
ასიათასი მონამე, ჰყავს საქართველოს გულში.

ტაძრად გადასაქცევი

ცუდიც ბევრია ამდენად,
სურნელოვანი ყვავილიც,
კაცი რას ეძებს ამქვეყნად,
ის არის სახე-სამხილიც.

საქმეა არა საკვეხნად,
არცა ვინმესგან საქცევი,
ცხოვრება არა ტავერნად,
ტაძრად არს გადასაქცევი.

„პერესადნოი“

მამა, გადავიდეთ ხიდზე?
შვილი მზერით შეევედრა,
“მუშტაეთში” წამიყვანე,
ხვეწნით ყელი მოიღერა
და გამოჩნდა სანატრელი,
ხიდი ლიანდაგებს ზედა,
იქვე იდგა ციგნის ქალი,
“სიგარეეტიი, დონაალდოოო,
კლუბნიჩნი ი პიედრა, პიედრაა”

ცის კიბე

ფიქრში ცას კიბეს მუდამ, რომ უგებ,
ნაბიჯს, რომ ითვლი საფეხურებზე,
გულის კარს ყველა შემხვედრს თუ უღებ,
ბოდიშს ელიან საყვედურებზე.

ჭიამაია

ჭია-ჭია მაია, ხვალ როგორი დარია?
შეყვარებულს უნდა შევხვდე ფიქრმა სულ გადამრია...
ჭია-ჭია მაია, ვისი შესადარია?
მისი მსგავსი მე არ ვიცი, მზის სხივების დარია.

შენმა სიტყვამ, რომ იცოდე უფრო რარიგ ამრია,
იმედია შორს არ იფრენ ჩემო ჭია მაია,
ახლოს იყავ, ჩემს ქორწილის რომ ყოფილხარ ნათლია,
შენ, მზის სხივმა, მწვანე მდელომ, იცეკვეთ სამაია.

სამშობლო

შენ ვაჟკაცების მარად სამჭედლო,
ღმერთო, მშვიდობით მუდამ იარე!
“ალგეთს ლეკვები”-ს კარგად აღმზრდელო,
იმედით კურნავ დაღლილ იარებს.

ცეკვას შეხედეთ რა აღმურია,
ჰანგებს შერწყმული ერთი სულია,
ხანჯლებით, როკვაც საამურია!
ვაჟკაცის მაინც რკინის გულია!

მთებში არაგვი, დაბლობს რიონი,
თბილისს კი მტკვარი მოედინება,
ჩვენ მასპინძლობა, რომ ვიცით,
ვაჟას სხვა რამეც მოეგონება:

“სამშობლოს არვის წავართმევთ,
ჩვენს ნურვინ შაგვეცილება,
თორემ ისეთ დღეს დავაყრით,
მკვდარსაც კი გაეცინება”

მიმოზა

აი უკვე ტყემ ფოთლები,
ყვითლად რომ შეიმოსა,
ზოგი როგორც ფანტელები
ალაგ-ალაგ მიმოსა.

ზუსტად ამ დღეს დაიბადა,
ჩვენი რძალი მიმოზა,
კარგი და და კარგი დედა,
მორცხვი როგორც მიმოზა.

გამრავლდი და გაიხარე,
გლოცავ როგორც ნინოსა,
ბიძაშვილი გამიხარე,
მე კი დავლევ ლვინოსა.

მე რომ კოცნა დავაპირე

შემოგყვები ყველა კარში,
ერთ დროს როცა ჩემთვის კეტე
და დაგინნავ ნელა ქარში,
ნერვებს, ჩემში შენ რომ წეწე.

სხვას ვერ ნახავ ვერაფერში
დამნაშვავეს, შენ ხარ.. მტკიცე...
მართალი ხარ ყველაფერში,
შენ რომ გზები ჩემთვის კეტე.

მე რომ კოცნა დავაპირე,
სახე წითლად აიღეწე,
მერე თვალი გავაპარე,
რადგან მზერა აიღესე.

ათინათი

სადაც ეს გრძნობა მეტია,
სადავარ? ეგ სულერთია,
გული შინ უფრო მეტია,
სადაც ვარ, სულიც ერთია!

ჩვენ ორის ფიქრმაც ათია,
ერთია განა ათია,
კელაპტარივით ანთია,
სიყვარულ-ათინათია.

სინანულის ცრემლები

თავის ქებითა ამჟღავნებს,
ჩვენს ყოფას წუთისოფელი,
თავის ნებითა კვლავ გვავენებს,
ჩვენში ავსული მყოფელი.

ცოტა რამ უნდა ვიცოდეთ,
რაც ხინჯად მოგვეკიდება,
ამ ქვეყნად თუ რამ შევცოდეთ,
იმ ქვეყნად მოგვეკითხება.

თუ მოერია ვით ღვალო,
ვერ განკურნავენ წამლები,
მაგ დროს ჯობია დაღვარო,
სინანულისა ცრემლები.

აზრს შემოგანვდი

ემოციებით მე არ გლაღე და შემოგაცვდი,
ეგრე ყოფილა უსამართლო ვიდრე გასწორდეს,
ცივი გონებით, ცხელი გულით აზრს შემოგანვდი,
ახალ-ახალს, რომ არცა ერთი აღარ გაორდეს.

კარგი ვიქნები

შენ ნუ იქნები ცუდი ფიქრებით,
რადგან ოდესღაც მეც დავფიქრდები,
ასაკი არის მხოლოდ ციფრები
და სიკარგესაც სულ დაგპირდები.

ჩემს თავს შევპირდი კარგი... ვიქნები!
სალი ძალების კვლავ შეფარდებით,
რადგან ფიქრებში ლექსად დავდნები,
და ვიფენ სულში ფარდაგს ვარდებით.

(ალაგ-ალაგ, შიგადაშიგ, ღროღაღრო და ხანდახან).

წინაპრებმა, მამა-პაპამ,
კაცურ გზებით იარა!
სამშობლოს და ოჯახისთვის,
არ იშუშა იარა!

არ გინდოდეს უცხოეთის,
ენა, ყოფა, ზიარად!
და ყოველთვის იყავ კაცი,
ალაგ-ალაგ კი არა!

კარგზე ფიქრები

ჩემი სიცოცხლით ბედნიერების,
საპირისპიროდ ტყვიამფრქვევია,
ჩემთვის მარადი ქვეყნიერების
გარდაცვალებაც თურმე მჩვევია.

მეც სიცოცხლეში თანდათან მკლავენ,
ნასვლა არცერთის არ ამცდენია,
ბედნიერების ტოტებსაც სხლავენ,
გულის ტკივილში რომ ამხდენია.

რადგან სიცოცხლის წყალი მდენია,
ტკბილ-მწარეც ჩვენი თანამდევია,
რალაც სურვილი ხომ ამხდენია,
კარგზე ფიქრებიც აღარ მდევნიან.

მაგ თვალთა მზერა

მაგ თვალთა მზერა ისე მწველია,
როგორც ვულკანის ლავა მკვლელია,
ნაზი გრძნობების ისე მცველია,
ვით ღამით ზეცა ვარსკვლავთ მთვლელია.

რადგან ღიმილი ასე ძნელია,
ღანვთა კიაფი საკვირველია
და ეგ ბაგენი ისე სველია,
როგორც სისხამზე ნამით ველია.

მოქნილი მხარი, წელი, ტანია,
ოცნება ზეცად ამიტანია,
მკერდზე ბორცვები ისე გშვენია,
სხვის მაგივრადაც მე რომ მრცხვენია.

გამოხატვა ხომ გრძნობის მცლელია,
როგორც ოსტატი ქვაში მთლელია,
ეგ სილამაზე ისე მწველია,
ვით აფროდიტა მილოსელია.

ყვავილი

შავ სამოსში გამომანწყვეს,
არვინ მკითხა ნებაში,
მიყიდეს და წამიყვანეს,
მწუხრში, გასვენებაში.

იქ კი ბევრი ჩემიანი,
დამხვდა უკვე კიბეზე,
მეც დროებით შემაბრძანეს,
დამანვინეს კუბოზე.

ცხარე ცრემლი იქ რომ ვნახე,
“კატაფალკას” გამაკრეს,
ბევრსაც აღარ გაუმართლა
და გზაშივე დაყარეს,

ბოლოს კიდე ამობურცულ,
მინის გორზე დამადეს,
მერე ყველა წავიდა და
მიმატოვეს სამარეს.

იქიდან კი წამიყვანეს,
გლოვაც კი არ მაცადეს,
შავი კაბა გამხადეს და
ჭრელი კაბა მაცაღეს.

მერე წყალი მაპკურეს და
კვლავ ლხინისთვის გამყიდეს,
წამიყვანეს ცხრამთას იქით,
ამ კიდედან, იმ კიდეს.

დამფი-ზურნით შემიყვანეს,
პატარძალზე ამკიდეს,
ცალი ხელით ფატიც ქნევით,
ცეკვა-ცეკვით ამიგდეს.

ხან ვინ მყნოსა მეფერა და
კომპლიმენტიც მივიღე,
ლარნაკშიც კი მომათავსეს,
თითქოს რამედ მიღირდეს.

ამდენ ამბავს მოსწრებული,
უფრო მალე ვინყინე,
რადგან ერთ დღეს გადაბმულად,
ხან ვიტირე-ვიცინე,

მერე ახალ პატარძალმა,
ახალ ცოცხში გამცვალა
და იმ ღამეს თითქმის მჭკნარმა,
სულ ფურცლებად დამთვალა.

დღეში ორჯერ გაყიდული,
დავრჩი ღონემიხდილი,
სხვებმა ხელი მოითბეს და
მე კი დავრჩი უნდილი.

საბოლოოდ გადამაგდეს,
ნემომპალად მაქციეს,
ჩემი ბედიც ეგ ყოფილა,
ვერვის მოვთხოვ საქციელს.

“წინაპარი” მშვენად ველზე,
ფლორას გვიძლიერებდა,
ფუტკარს ნექტარს აძლევდა და
ჰაერს ასუფთავებდა.

სათბურებში მოგვიყვანეს,
“ჯიშიც” გადაგვიკეთეს,
ფუნქციაც კი დაგვიკარგეს,
მოგვამორეს სიკეთეს.

გარედან კი დაგვიტოვეს,
მხოლოდ მშვენიერება,
ხან სატირალს, ხან კი ქორწილს,
გვიქმნეს ბედნიერება.

ბედნიერება

დაიბადები და შენ ხარ ბავშვი,
წამოიზრდები და ახალგაზრდა,
გონითაც სავსე, აზრია თავში,
ზრდას დაამთავრებ, აღარ გჭირს აღზრდა.

მოინიფები, სიცოცხლე დაგაქვს,
გგონია მარად არ გაჩერდება,
მოხუცდები და შიში აღარ გაქვს,
იცოცხლე, რომ გული არა ბერდება.

თვით სიცოცხლეა ბედნიერება,
სანამ გაივლი, წლები უნდები,
თუმცა წამია ცნობიერება,
წამის მერე კი შინ დაბრუნდება.

ქართულო სულო შენ ვერ ჩაკლულო

ნაცრით ხატავდნენ, აქანდაკებდნენ,
ბუმბულით წერდნენ ტყავზე სისხლითა,
ცხენის ძუაზე ჰანგებს აწყობდნენ,
გულებს ქარგავდნენ ოქროს სირმითა.

წინაპრის როკვა მოვიდა ცეკვად,
სულის ტირილი წმინდა გალობად,
მიუვალ გზების ვერ და არ კეცვად,
მათი ლოცვა კი ჩვენდა წყალობად.

ვერ ძირკვავს მტერი ჩაქვითკირებულ,
არს უკვდავების წინაპირობა,
კაი ხანია ვართ მომავალი,
როდის გვეღირსოს ჩვენც წინაპრობა.

შოთა რუსთველი და ფიროსმანი,
კოსმოსში ფრინავს ჩვენი “ჩაკრულო”,
თავგანწირული ვაჟთ გამირობანი,
ქართულო სულო, შენ ვერ ჩაკლულო.

30.06.2023.

ქმოვის სადღეგრძელო

საგარეჯოს სათავეში სუფრას გავმლით,
მეგობრებთან ერთად, კაი პურსაც შევჭამთ,
ერთგულებას ჩემში არაფერზე გავცვლი,
სადღეგრძელოს ძმობის, დიდი ყანწით შევსვამ.

06.07.2023.

სვეტიცხოველი

მე რა ვუმღერო, ამ სასწაულს ჯერ არ ნამღერი,
რითი შევამკო, არის თქმული სიტყვა ყოველი,
დგას მცხეთის გულში, წმინდანების ძალთა ნამქერი,
და სულში გვიკრავს, დიდებული სვეტიცხოველი.

13.07.2023

მომენატრა

ბუნებრივი სილამაზე მომენატრა,
ბუნებრივი სიალალე მომეძალა,
ბუნებრივი სითამამე მომეხატრა.

ხელოვნური სილამაზე მომეხალა,
ხელოვნური სიალალე მომეახლა,
ხელოვნური სითამამე მომელახა.

ბუნებრივი სილამაზე, სიალალე, სითამამე,
ხელოვნური არაფერი აღარ ვარგა,
ბუნებრივმა სიყვარულმა ბუნებაში
ლამაზ ქალის სიმორცხვეზე გაიარა.

14.07.2023

ტელეფონის ციხე

ტელეფონისა ციხესა
ნანგრევი შემორჩენია,
სიცივესა და სიცხესა,
გაუძლო, გვამცნობს-ჩვენია.

ბრძოლები გამოიარა,
ნათელს ჰფენს ჩვენს ისტორიას,
რამდენი მან შეიფარა,
და მოუშუშა იარა.

კედლები, ბევრის მნახველი,
დამარცხების და მარჯვების,
ხშირად ანგრევედა სპარსელი,
კვლავ აშენებდა ქართველი.

ტელეფონისა ციხესა,
ვერვინ შეუცვლის ხედებსა,
კვლავ მრავალ საუკუნესა,
წარსულში ჩაგვახედებსა.

10.07.2023

ვაჟა-ფშაველა

საქართველოს მთა-ველი,
შენ გააცოცხლე ვაჟაო,
ფაუნა ტოვე მეტყველი,
ხემ ენა გაიკაჟაო.

ქცევით აცხოვნე “ურჯულო”,
სტუმარ-მასპინძლის ზღვარიო,
სულიერი თუ უსულო,
სიკვდილ-სიცოცხლის მძღვარიო.

სამშობლოსა მთა-ველი,
შენ უკვდავყავი ფშაველო,
ქალ-ვაჟი, ყველა ქართველი-
გულში გყავს სულ საქართველო.

14.07.2023.

სიჩუმე

სიჩუმე ყოფილა, ყველაზე კარგი,
სიჩუმე, ყველაფრის მთქმელი,
ოცნება ყოფილა, ყველაზე ლაღი,
ოცნება, სათქმელად ძნელი.

ლოდინი ყოფილა ყველაზე ნელი,
შეხვედრაც, არაფრის მქმნელი,
ადგილი ყოფილა მოულოდნელი,
გაცნობა ლოდინის მხსნელი.

გულში თუ ჩნდება ადამიანი,
მის წასვლას სულ არ ველი,
ადგილი ტოვა მან ნამიანი,
ეს არის საკვირველი.

1996.

მოგავლისთვის უხილავ წინაპრებს

..და უთქვენოდ უკვე წლები გავიდა
და ობლდება თითქოს არე-მარე,
ვუბრუნდები მწუხარებას თავიდან,
რეალობას თვალს ვუსწორებ მწარედ.

უკვე ძალზედ ბევრნი რომ ხართ მანდეთ,
სიტყვის თქმა, რომ სიცოცხლეში მანდეთ,
ახლა უკვე სიზმრებში რომ ჩანდეთ,
დღის ფიქრები ღამით მე თქვენ განდეთ.

მოგონების, წმინდა სანთლებს ვანთებ!
მომავალსაც ვაცმევ ხსოვნის სანდლებს,
რადგან თქვენგან განვლილ გზებზე განგებ,
ევლოთ ქართველთ, დინჯად, არა ანგლებს.

მიზაზი

თმენა ვერ აგვიტანია,
ხან მოვთქვამთ, ხანაც ვმღერით,
თმოზა ვერ გაგვიტანია,
ვუყურებთ კისრის ღერით,

ხშირად შევხვდებით შეპყობილთ,
ვაი ბედისა წერით
და დაინყება მიზეზით,
ერთი სიგარის ღერით.

საქმეან უნეან გარინოს

ნუ იზამ ცუდად საჩინოს,
არასაჭიროს, საჯინოს,
აღალმა შრომამ გარჩინოს,
კარგ საქმემ გამოგარინოს.

მიტავეპისა

უნებლიედ რომ მგონია, შენ კი განზრახ,
ის მომენტი მაპატიე მე ცოდვიანს,
მე რომ ვერ ვგრძნობ შენ კი გწყინს და ფიქრობ ხან რას,
მომიტევით ყველაფერი მე ბოდვიანს.

მე კი ვიტყვი, მაგრამ მინდა ნრფელი იყოს,
ეპატიოს! ვინც მე სიმწრით მარბენინა,
ღმერთს შევთხოვ, რომ მომცეს ძალა ვაპატიო,
თუ კი ვინმემ ოდეს რამე მანყენინა.

საქართველო

უფალს მოუფერებია,
მზერა შეუჩერებია,
ეს სამყაროს ფერებია,
მთა-ბარი და სერებია.

მარიამსა ჰყვარებია,
ედემს შეუდარებია,
კალთა დაუფარებია,
ღვთისთვის შეუვედრებია,

ქართველთ მოსაფერებია,
საქართველოს საზღვრებია,
ეს ხომ ჩვენი ფერებია,
ზღვა, ველები და ზვრებია.

ეს სამოთხის ფერებია,
მთა-ბარი და სერებია,
უფალს მოუფერებია,
ქართველთ ჩაუბარებია.

საქართველოს გმირს კახა სიღეუელს (ღრუნია)

მე იმ ზაფხულს გაგიცანი ხიდეშლებს,
ჯერ არ ჰქონდა, მოწმენდილ ცას ღრუბლები,
წინაპრები გმირობებით შლიდნენ წლებს,
მომავალს, რომ არ ეზარდათ ობლები.

ჩემზე უფროსს აზრსაც გეკითხებოდი,
ვაჟკაცობის მაგალითებს ჰყვებოდი,
საქართველოს ისტორიით თბებოდი,
ღვინოს ვსვამდით, მაგრამ შენ არ თვრებოდი.

რაჭის მთები, შოდაც ერთად დავლაშქრეთ,
გადმოვხედეთ სამაჩაბლოს, აფხაზეთს,
მწყურვალ თვალთ ცნობიერი დავაშრეთ,
საქართველოს ვიგულეზდით ჩვენ ასეთს.

ბევრი ღამე გვიტეხია სუფრასთან,
საქართველოს სადღეგრძელო გვისვია,
გამთენიას წმინდა სალოცავებთან,
ჩვენს გმირებზე სანთლები დაგვინთია.

საქართველოს რომ მოადგა ღრუბელი,
პირველივე წინა ხაზზე გახვედი,
შენ იბრძოდი როგორც “ხარი უბელი”
გმირი იყავ და გმირადაც წახვედი.

დიდი მგოსანი

რუსთველი დიდი მგოსანი,
ვეფხის ტყავს მიჯნურს აცმევდა,
“ალგეთს ლეკვები მგლისანი”,
მტერს გმირულ უკუაქცევდა.

წმ.მღვდელმთავარი აბროსი აღმსარებელი

“ჩემი სული ღმერთს ეკუთვნის,
ჩემი გული სამშობლოს,
ჩემი გვამი დამითმია,
თქვენთვის, ქვეყნის მტარვალნო”

ვერ გატეხეს პატრიარქი,
ბნელი ციხის კედლებში,
თავის ნებით გადადგომა,
რომ უბრძანეს “წითლებში”.

წერა-კითხვის გავრცელების,
ქართულ საქმის ამგები,
კვლევა წერა მან ძეგლების,
ფსევდონიმით “ამბერი”.

მისი გაუტეხელობა,
იმ დროსი და ამ დროში,
წმინდანად და გმირად რაცხეს,
ხელაია ამბროსი.

ქალებს თავდაცვის ქალთა

რვა მარტივ დღეაო ქალთა,
გფარავდეთ ღვთისმშობლის კალთა,
ქალებს თავდაცვის ძალთა,
ერთყათ მშვიდობის ბალთა.

ყოველი დღე არის ქალთა,
ხვავით გეესოდეთ ხალთა,
ყვავილებს ამ ყველა ჭალთა,
მოგიძღვნით მთებით-სალთა.

არაპინ

არავინ არ ვარ, სამყაროს მტვერი,
ჩემში გაუვალს ვაყენო ძვრები,
ვინც მე გამიგო, არა ვარ ტვერი,
ვცდილობ ვუმრავლო, სიყვარულს ზვრები.

თქვენ არ გეგონოთ თუ ვინმე ვიყო,
ანდა რაიმე, ჯამი-წყაროსთან,
მინდა, რომ სხვისგან იგივე ვილო,
მტვერი, რომ ელის ამ სამყაროსგან.

ქანდაკება (მინერა)

როცა დედა მიმიყვანდა დილით ბაღში,
იქ ყოველთვის, დამხვდებოდა ქანდაკება,
მზე იყო თუ წვიმა იყო, ან ავდარში,
არ უნდოდა ჩვენგან სიტყვა, ანდა ქება.

ეზოში, რომ ჩავდიოდით ვთამაშობდით,
ის ხუჭუჭა მქომაგობდა, მინერვებდა,
სამსახურში წასულ დედას მე ბავშვობით,
სალამომდე მონატრებას მიქარვებდა.

წლების მერე ქანდაკება ისევ იქ დგას,
ალბათ ბევრსაც უფიქრია ჩემნაირად,
მიამსგავსებს ვილაც მაინც თავის დედას..
და ჩაიკრავს სხვა შვილებსაც ერთნაირად.

დალალებს ფენდი

ოდეს დალალებს აივანს ფენდი..
იყავ ლალი და იყავ ქათქათა,
არც დადიოდი შენ უფრო ფრენდი,
თვალი წაგავლე, გრძნობამ დამდაგა.

მაშინ მეც ვიყავ ჭაბუკი, დენდი,
ჩემში ოცნებამ გაინავარდა,
მეც შენთან ერთად სიზმარში ვფრენდი
წლები კი გაქრა, სადღაც გავარდა.

შენ ისევ ისე..სარეცხს, რომ ფენდი,
თავშალწაკრული გიცან ქალადა,
მეც გრძნობით დავრჩი, განა დავბერდი,
კვლავ სიყვარულით მე ვარ ავადა.

(სოფ)იასამანი

ჩემს ეზოში აყვავებულ
იასამანს დაგიკრეფ,
გულში დარდებს და სევდასაც
ერთიანად გაგიკრებ,

კოცნებით, რომ ამოგიშრობ
უპეებზე სველ შრეებს,
მზის სხივებსაც ჩაუყენებ
ემაგ თვალთა შავ გიშრებს.

ყველა ბალის აყვავებულ
იასამნებს დაგიკრეფ,
სავალ გზაზე პასხალიის
სულ ფარდაგებს დაგიგებ,

სურნელებით სხვისკენ სავალ
ბილიკებსაც აგირეფ,
სიყვარულით ჩემთან მოსულს,
ყველაფერში გაგიგებ.

დასაქოქი სათამაშო

იქოქება სათამაშო,
მერე იქვე ბზრიალებს,
იგი ხმებსაც გამოსცემს და
იგივეს ატრიალებს,
რკინის კია, ამდენ ქოქვას
ის სადამდე გაუძლებს?!
თუ არ ქოქე დაჟანგდება,
ხმასაც აღარ გაიღებს.

ბელურას ცრემლები

ჩვენში ყოველთვის ადრე გაზაფხულს,
კვლავ მოიყვანენ შავი მერცხლები,
ერთგულ ბელურას, ყინვით დაზაფრულს,
ხშირად, ზაფხულშიც მოსდის ცრემლები.

დროც გაითალა

დაბადებიდან ვუცქერ ამ თვალით,
ვხედავ ნივთები რომ შეიცვალა,
არსი იგივე, სხვა ვიზუალით,
ჩემთან ერთად ხომ დროც გაითალა.

აღვირი

ცხოვრებას ახლავს თავის აღვირი,
შენ არ მოირგე? ნულარ გაჰყვირი!
მე მომბაძეო იტყვის “გზახსნილი”
კაცი ან ქალი “აღვირახსნილი”.

ჯვარი

ჯვარზე ავედი, წინამურის თავს,
ჯვარზე ვიმარჯვე და სხივი მაქვს თვალს,
ჯანზე მოყვანილს, მაღლი წინ მირთავს,
ჯვარზე ზრუნვას და ანმყო-მომავალს.

მადლობა უფალს

დილა გათენდა, მადლობა უფალს,
რომ დავინახე ცისკრის ნათება,
კვლავ გადავლახავ ყველა გზა უფალს,
მშვიდობა გვექონდეს და შემართება.

ლიას ლიანებს

სხივებს დავუნნი მზიანებს,
ვარსკვლავს მოვუნყვეტ ციანებს,
მწვერვალს გადვუდგავ მთიანებს,
ლიას დავუკრეფ ლიანებს.

ყაყაჩოს შავხალიანებს,
იებსაც ლურჯთვალისიანებს,
ვარდებსა გულთამთლიანებს,
მძივებსაც თვალლალიანებს.

ფრაზებს მივუძღვნი ფრთიანებს,
დედა რომ გვაერთიანებს,
სიკეთე მაგულიანებს,
მივართმევ ლიას ლიანებს.

მანანა

ხასიათით ტკბილი როგორც მანანა,
შედარებით წლებით ჩემზე მანანა,
გამჭვირვალე როგორც ჟინჯული მანანა
და სიმღერა ჩარირამა-მანანა.

მომცინარი, ლოყანიტელ-მანანა,
ნაზი როგორც აბრეშუმი-მანანა,
შემიყვარდა ერთი გოგო მანანა,
წლებმა მისი განშორება მანანა

მუხრანი

ტყე მინახია ულრანი,
გამირჩევია მუხნარი,
ლექსში მიცვნია მუხრანი,
აზრებით გაუხუნარი.

ტიციანს

ამ მილოცვას ცად გიგზავნი ტიციან,
ეს დღე ყველამ, ბავშვებმაც კი იციან,
ლექსით იპყარ შენ მიწიან და ციან,
სად ნიავნი ხშირად ქარად რომ ჰქრიან.

უტეხ სიტყვას შეუდგინეს “მათ” სია,
ვისთან მკვდარსაც არ დასწამე ცილია,
შეუერთდი, სადაც ციმბირს მიდიან,
შუა გზიდან.. იქაც აღარ გიცდიან.

ნეტავ სად ხარ რომელ ტრამალს ტიციან,
შენი ძვლები ყვავილებმა იციან?
პოეზიას კი მიწიან და ციან,
მიმოზნეულს, იტყვიან და იტყვიან.

ვარძია

სადა ხარ თამარ? აქა ვარ ძია
პატარა თამარს ცქერით გართულსა,
თვალთახედვიდან უკარგავს ძია,
შემორჩენილი წყაროს ქართულსა,
სადა ხარ თამარ? აქა ვარ ძია!
კლდეში ნაკვეთი საცხოვრებელი
და უმეტესი ეკლესიაა,
მტრისგან საცავის მატარებელი,
ამაყად მოსჩანს აქა ვარძია.

ბაღდათის მწუხრი

ბაღდათს კი არა მთელ საქართველოს დაანვა მწუხრი და ეს მუხთალი, თითქოს მშიერი იტაცებს ბავშვებს, მეტი რაღა ვთქვა, გაოგნებული მუხლსაც კვლავ ვუხრი, ნეტა როდემდე ჩვენო ბუნებავ ჩაგვაცვამ შავებს.

უფალო ღმერთო, დედა ღვთისაო, იესო ქრისტე, შენ დაგვიფარე ყველა ჩვენგანი განსაცდელისგან, გვაკმარე მწუხრი მოულოდნელი რომელიც ქრის, დე ყველგან ისადგუროს სიხარულმა, რასაც ელიან.

მამუკას

შენთვის ხანმოკლე ყოფილა,
სიცოცხლე, წუთისოფელი,
დამწუხრებული დატოვე,
ქალაქიცა და სოფელი.

დედა, დაიკო, ცოლ-შვილი,
დიდხანს რომ გყავდეს ამქვეყნად,
მამას მიუხველ იქ შვილი,
ნათელი გქონდეს იმქვეყნად.

სალოცავთ მთა და ბარისა,
მარად რომ გენთოთ სანთელი,
წიკლაურთ დიდი გვარისა,
ვანოს, მამუკას ნათელი.

ძმას

ნეტა იმ დროს ჩემო ძმაო,
ცოცხლები გვეყავდნენ მამები,
გვადგა უღრუბლო ზეცაო,
გვქონდა ჩვენ ლალი წამები.

არც ომი, გაჭირვება და
არცა სხვა ცუდი ამბები,
არც წლების სიჭარმაგე და
არცა წნევისა აბები.

ყველა გზა გამოვიარეთ,
ომი და დღენი შავბნელი,
მშობლებმა ზრუნვით გვიარეს,
არ აგვიღია თავს ხელი.

დაბადების დღეს გილოცავ,
იყავ ყოველთვის გამგები,
ელოცოს ყველა სალოცავს,
ღმერთმა გვიცხოვნოს მამები.

ჩვენი ოჯახის ყველა წევრს,
ჩვენ მოვუყაროთ თავები,
სადღეგრძელოსაც ვიტყვით ბევრს,
მომავალს სულ ვეყვარებით.

ვიხაროთ დედებ-დიანად,
მეუღლეებით შვილებით,
გვეცხოვროს ჩვენ მადლიანად,
აროდეს არ წავიშლებით.

18.02.24.

მაისი

რომელი ხარ? დიაცთ კდემა,
აკრილის თუ ვარდისა ხარ?
გაზაფხულის დიადემა,
ზეცად ვარდის ბარდნისა ხარ.

აპრილ მერე, ნვიმისა ხარ,
თამარ-შობის, ნვდომისა ხარ,
ქალის სახელ ვარდისახარ.

მისი სურნელ, ქარგვისა ხარ,
გამჭვირვალე ქარვისა ხარ,
ნოსტალგიის ქარვისა ხარ,
მაგრამ მაინც არვისა ხარ.

ყველს ძალზედ, რომ უყვარხარ,
თანაც სულ, რომ გულში ჰყავხარ,
ისე?! მაინც ვარდისა ხარ..
მაისი ხარ! არვის ჰგავხარ.

არ დაუშალო

არ დაუშალო ყალყზე დადგომა ცხენსა სალარას,
არ დააკავო თუ მოისურვა ოცნებით ფრენა,
ნუ დაუფინყებ ნურც ანმყოს და წარსულს ჭაღარას,
რადგან მომავალს მშვიდობა უქმნა და არა წყენა.

არ მოუშალო თუ შენად შეგწევს იმისი ძალა,
რომ ნება დართო, უყვარდე ისე როგორც მას ძალუძს,
არ შეაჩერო სენტიმენტები თუ მოეძალა,
წრფელი ქცევა სჯობს იმ სინანულად შენში გადმოსულს.

არ დააძალო ეს ყველაფერი შენს თავს, უარჰყავ,
თუ ცნობიერი ქვეცნობიერსა არაფრით არ ჰგავს
და იმ სიყვარულს მიეც საქანი ვინც გულით გქარგავს,
თავისა თავში გაღმერთებს და იმედს არ ჰკარგავს.

ქართულ მწერლებს

შოთა, ილია, ვაჟა, აკაკი,
დავით, ნიკოლოზ, იაკობი,
სულხან-საბა და გალაკტიონი,
ალექსანდრე და სოლომონი.
ბესიკი, ვალერიანი,
ნიკოლო, შიო მღვიმელი,
ეგნატე, ივანე, მარიჯანი,
დიმიტრი, ეთიმი, რაფიელი.
ეკატერინე, იროდიონი,
კონსტანტინე და სიმონი,
პაოლო, მიხეილ, ტიციანი,
ელენე, ტერენტი და გაბაონი.
კოლაუ, ჭაბუა, მირზა, ნოდარი,
გოგლა, მურმანი, გრიგოლ, მუხრანი,
ანა, ირაკლი, თამაზ, ოთარი,
ვახტანგ, ტარიელ, ვასილ, ლევანი.
ჯანსუღი, დანიელ, ლადო, გურამი,
იოსებ, მორის, ვახუშტი, რევაზი,
მიხა, ოტია, პეტრე, ზურაბი,
ფრიდონ, ნიკო, ჯემალ, გოდერძი.
აკა, დათო და (ზვიად-მერაბი)!..
გაგა, ნიკო, პაკო, არჩილი
და კიდევ ბევრი თანამედროვე....
ქართულ-ხალხური! არა მედროვე...
ლამაზად მთქმელნი! ფერხულს ჩართულნი,
არ მოგეშალოთ ვაზი ქართული!
და მო მკითხველნი!!! არა გართული!
არა სიტყვათგან დიდად ხლართული,
არა უცხოთგან მცირედ მართული!
თავისუფალი, თავის-უფალი,
შემსმენელისთვის არ არის რთული,
ამ ნიჭსაც გვაძლევს ღმერთი- უფალი.

სარეზა

შენ იქნებო მშობელი ღვთისა,
ანგელოზ იყო მახარობელი,
მოვა იესო მხსნელი ცოდვისა,
სიყვარულითა გულთა მპყრობელი.

იყოს ღვთის ნება! ქალწულ მარიამს,
უმალ აევსო მორწმუნე გული,
სიხარულით, რომ შეხვდა განგებას,
ღმერთისგან იყო გამორჩეული.

დედა

ამ ქვეყანას მოვსულიყავ
გადანყვიტა ზეცად ღმერთმა,
იმ დღეს უსუსური ვიყავ,
დამახვედრა ზენამ დედა,
გამომკვება და გამათბო,
აღუც მათქმევინა მე და
გამომზარდა, ნუ სტირიო,
ხშირად დამაიმედებდა.
იავნანას მიმღეროდა,
სიარული შემასწავლა,
თან ზღაპრებსაც მიყვებოდა,
თბილ წინდებსაც დამიქსოვდა,
სკოლაშიაც მიმაბარა
ანი ბანი რომ მესწავლა,
მისი დამსახურებაა რაც რამ
სითბო დამიგროვდა.
ბედნიერი არის ის ვინც
დედის ზრუნვა დაებედა,
რადგან მისი სიძლიერით,
ვარსკვლავებთან ცურვა ბედა,
წლები გადის თან შუახანს
მივატანე უკვე მე და
ზენამ მუდამ დამახვედროს,
სახლში, ღმერთით თბილი დედა.

ლოცვა პენილგული

ბავშვობაში რომ იტყოდა “ვაი მე”
აძახებდნენ “ვაი? არა ღვთის ცეცხლი”,
ურწმუნოებს ხშირად უმაღავდნენ თურმე...
(ეგონა, რომ უნდა დასცემოდა მეხი).

“ვაი”-ს ამით ცხოვრებაში არიდებდნენ,
ღვთის ცეცხლით კი ლოცავდნენ და არიგებდნენ,
რწმენის მაღლსაც ზეპირ სიტყვად ატარებდნენ,
ბებები ხშირად ცომზეც ჯვარს სახავდნენ.

წეროები

რომ არ გაფრენილიყვნენ
წეროები შორს,
ან ვინ გაავრცელებდა
მართალსა და ქორს,

ან თუ მართლა იპოვნიდნენ
თავის ტოლს და სწორს,
იქნებ ისევ ჰყვარებოდათ
ერთმანეთი ორს,

რომ არ გაფრენილიყვნენ
სკაფანდრებით შორს,
ზეცა ისევ დარჩებოდა
არწივსა და ქორს,

აღარც ფოტოსესიებით
მოგვიტანდნენ დროსს,
მთვარე ისევ შეურყვნელი
ასცდებოდა დროსს,

რომ არ “გაფრენილიყვნენ”
წინაპრები შორს,
ნეტა ჩვენ სად ვიქნებოდით,
რომელ მთას და გორს.

პაპას ცხვრები

“ერჩი, ერჩი”-ო, რომ ეტყოდა პაპაჩემი
ჭიშკართან მოსულ ცხვრებს,
დუმის თანთალით სათითაოდ
გაერჩეოდნენ ჩვენები სხვებს,
თუმცა ვიცოდი იყვნენ პირუტყვნი,
მაგრამ მიკვირდა, არჩევდნენ ტემბრს,
თუ იბნეოდნენ, სხვის ჭიშკართან,
ერთად ელოდნენ პატრონის ხმებს.

სიტყვა

თუ შენი სიტყვა მისთვის ნამალია,
მაშ შენც უთხარი, რადგან ალალია,
კარგი ყოველთვის თავმდაბალია,
რადგან სულ, სულ, სულ, სულ, სულმადალია.

ნარიყალაზი

სისხლი უღვრია აქ ჩემს წინაპარს
სანამ ძველ სახელს გადაარქმევდნენ,
ბევრის მნახველი ნარიყალა არს
იგი მეც მეტყვის ბოცოსძეთ სათქმელს,
ხან დაცემულს და კვლავ მედგრად მყოფელს,
თბილისს რომ უცქერს იმედის თვალით,
აჰა მოვედი მეციხოვნენო,
ჩემი წინაპრის სისხლისა ვალით.

ლოცვა

წინ ვიყურებით იმედით,
უკან კი მაღლიერებით,
მაღლა ლოცვით ცას ავყურებთ,
დაბლა სინანულს დავცქერით.

თავს კი ჩაეხედავთ სიფრთხილით,
გარშემო ვაფრქვევთ სიყვარულს,
ეს ყველაფერი სიფხიზლით,
მოგვგვრის ჩვენ ნამდვილ სიხარულს.

შინმოუსვლელი

თვრამეტის იყო, გაიწვიეს პირდაპირ ქერჩში,
ღინღლი არ ჰქონდა მოცელილი პირი სახიდან,
იბრძოდა, სკვდილს თუ გადაურჩა ათასში ერთი,
ჩამოიყვანეს, წვერ-ულვაშით გადის სახლიდან.

თუკი იცნობდა აღნაგობით, ცოტას კოჭლობდა...
მიიჩქაროდა, სიხარულსაც აღარ მალავდა,
სატრფოს კი გული დამძიმებოდა, არ ორჭოფობდა,
რადგან ორი ძმის, შინმოუსვლელის ტკივილი ჰკლავდა....

შენში კეთილი უნდა აღენთო

შენში კეთილი უნდა აღენთო
და სიყვარულით უნდა აღენთო,
სულ ის სანთლები უნდა აღვენთო,
გონში სიმართლით ღმერთი, აღმერთო.

ქართველთა მინა

წმინდა გიორგი ედგა მეფეებს,
აშენე დავით! განაურცე თამარ!
ღვთისმშობელი კი ღმერთსა ავედრებს,
ქართველთა მინას, მის გმირთა სამარხს.

გენალი

განთიადი, გაენათი, არის წმინდა გელათი,
პოეზიის მზიარები ბავშვობიდან გენადი,
დაბადების დღეს გილოცავ დაესწარი ყველათი,
დებით, დედით, დიშვილებით, ძმის ოჯახით, გელა-თი.

დავითს

ქრისტეშობას და დაბადებას
ერთად გილოცავ დავით,
ქრისტეს გზით გველოს სიკეთით!
ვერას მოიგებ სხვა დავით,
ვერც ჩხუბით, ინტრიგანობით
ვერას მიაღწევ ცუდ-ავით,
განათლდი სწავლით და იშრომე,
იფიქრე მხოლოდ თავით.
იუმორიტაც შეხედე,
მსგავსობდე ნათლიას, დავითს,
გისურვებ საუკეთესოს,
ისე მოიქეცი და ვით
შეჰფერის შენს გვარ-ქართველობას,
არ შეგვარცხვინო დავით!
ეცადე იყო მართალი,
შენში კარგს უთხარ დავი.

არასოდეს შეიტანო ეჭვი

რადგან მუზას ვერ უბრძანებ რითმას,
ეს არ ნიშნავს ცივი გახდა გული,
სიტყვა როცა ამინწნავს მე თმას,
ნაიშლება მაშინ სიყვარული.

არასოდეს შეიტანო ეჭვი,
ერთგულება ჩემში დიდად ფასობს,
თუ მორევში მაინც გადაეშვი,
ჩათვალე რომ “ემმა” ლახვარს გვასობს.

თუ ვილაცა შენ გიყვება სხვაზე ავს,
ალბათ სხვაგან შენც გახსენებს ავად,
სანამ ცუდად სხვა მოგიტანს ამბავს,
სჯობს სიმართლე გაარკვიო თავად.

სიტყვებს მუდამ რომ დაედოს რითმა,
გაგვინათოს და გაათბოს გული,
დაე მწყობრში ჩააყენოს რიტმმა,
ამღეროს კვლავაც სიყვარული.

ამპარტავანი

ვერ ამჩნევს ზოგი ამას მავანი,
ჰგონია მასთან სხვას აქვს თავანი,
ქვეყნიერების ტკბილი მძევალი,
შენ კიდე მუდამ მისი მხევალი.

მაინც ვერ ამჩნევს ამას მავანი,
თუ გინდ გაეგე როგორც ქევანი,
ყველა მისია ავან-ჩავანი,
ზოგი მავანი, ამპარტავანი.

მამის მხრები

ტკბილი იყო მამის მხრებზე ჩაძინება,
ასე იყო თურმე ხშირად ჩემი ნება,
შაბათ-კვირას მამაც ასე დადიოდა
და მის მხრებს კი ნამი ხშირად დასდიოდა.

გალვიძებულს “აჩიკუდა” მინდებოდა,
სქელ კისერზე ვეხვეოდი, “მუხას მუმლი”,
ასე დიდხანს დავდიოდით, ბინდებოდა,
არ მინდოდა აკვანს, არტახ გადაკრული.

ბაბუს მხრებზე უნდებოდათ მშვიდად ძილი,
ის კი მათთვის მუდამ იყო თბილზე თბილი,
მოგონება ყველასა აქვს თავის წილი,
რადგან მამის მხრები იყო ტკბილად თლილი.

დრონი

კოსმოსური დრონი ფრინავს,
დედამინა იღებს სელფს,
უსასრულოდ დრო მიფრინავს
და მზეს ყველა უვლის წრეს.

მთვარე მუდამ იმალება,
აკეთებსო უკან სვლებს,
მზის სისტემას, “ირმის ნახტომს”,
ეს სამყარო აცოცხლებს.

ის ლამაზი ქალი

ისე ჩამიარე, რომ ვერ გავინძერი,
თანაც ვერ გიცანი, რაღაც კი ვიგრძენი,

მზისგან დასაცავი მეკეთა სათვალე,
გულიც გაგატანე, წლებიც გადავთვალე,

თვალის გავაყოლე ანარეკლს მინაზე,
მაინც ვერ გიცანი, თითქოს ჩემს ჯინაზე,

ნუთუ მე გამექცა ეს ოხერი თვალი,
გულმაც არ გაუშვა ის ლამაზი ქალი.

წარსულს დავაბრალე, თითქოს ჰქონდეს ვალი,
ის ლამაზი ქალი, ეს ოხერი თვალი.

მამის ანდერძი

ასე გიყვარვარ ჩემო ცოლშვილო,
ვეცდები დიდხანს ვიყო თქვენს გვერდით
და როცა წავალ “სულო ცოდვილო”,
განმენდილ მოვალ მე თქვენში ღმერთით.

გამხნევებთ, გეტყვით ღირსად მიგლოვეთ,
არ გატყდეთ, თქვენი ბედის კარამდის,
მხოლოდ ერთი რამ, ხშირად ილოცეთ,
რადგან მეც ვიყო თქვენთან მარადის.

ვაჟკაცების სამჭედლო

შენ ვაჟკაცების მარად სამჭედლო,
ღმერთო, მშვიდობით მუდამ იარე!
“ალგეთს ლეკვები”-ს კარგად აღმზრდელო,
იმედით კურნავ დაღლილ იარებს.

ცეკვას შეხედეთ რა აღმურია,
ჰანგებს შერწყმული ერთი სულია,
ხანჯლებით, როკვაც საამურია!
ვაჟკაცის მაინც რკინის გულია!

მთებში არაგვი, დაბლობს რიონი,
თბილისს კი მტკვარი მოედინება,
ჩვენ მასპინძლობა, რომ ვიცით,
ვაჟას სხვა რამეც მოეგონება:

(“სამშობლოს არვის წავართმევთ,
ჩვენც ნურვინ შაგვეცილება,
თორემ ისეთ დღეს დავაყრით,
მკვდარსაც კი გაეცინება”)

მე ვაფიქსირებ მაჯისცემას

მე ვაფიქსირებ მაჯისცემას დროის ნამებით
და თვალთა სამხამს კვლავ დაითვლის ეს წამნამები,
ეჭ მოგონებავ ცუდოვ და კარგო რახან ნამებით,
მე მოგაგროვე ხან ხალისით ხანაც ნამებით.

თვალგახელილი შევეცადე, გამოცანებით..
ამაოება კვლავ დავტოვე დახამხამებად,
რადგან ციმციმით იპყრეს ვარსკვლავთ, იქ ზეცა ნებით
და პლანეტები მოიყვანეს მათ ტამტამებად.

“შეუცნობელია გზა უფლისანი”

“შეუცნობელია გზა უფლისანი”,
წინ გვიძღვის, უნდა ნახვა,
ცოდვილთ იესომ წამებისანი,
ნათლად რომ დაგვანახა.

გვამცნო აღდგომით, შეუცნობელი,
გულები გაგვიხარა,
გამოგვისყიდა, ღმერთთან ცოდვები,
თავები დაგვიხარა.

შეუცნობელი გზა უფლისანი,
ნათელით მოგვიფინა,
გულები სიყვარულისანი,
აგვივსო უფლისა შინა.

ბევრისგან ეს გზა შეუცნობელი,
იესოს სიყვარულია
და მხოლოდ ამის ჩვენთვის მცნობელი,
უფლის გზით სიარულია.

“ჩემი ცხოვრება ჯვარცმაა, რასაც ვენამები,
ყველა მედუქნის, კინტოსა და სხვა ნაძირალის
თვითნებობისგან სასტიკად ხშირად ვიტანჯები,
მე ვიცნობ ისტორიას, კარგად ჩემი ქვეყნის,
ვიცნობ , ილიას, ვაჟას და ვიცი რუსთაველი,
მე მათ ჩემებურად ვხატავ სხვებმა თუნდ იცინონ,
მაგრამ მივდივარ ჩემი გზით, მიმაქვს მთა-ველი”

ნიკოლოზ ფიროსმანაშვილი

პარიზიდან კი თბილისში,
ჩამოსულიყო დე სევრი,
ცეკვით და სიმღერით გული,
დაიპყრო ძალიან ბევრი.

სახელად მარგარიტაა,
ლამაზი და მშვენიერი,
შეხედეთ რა აქტრისაა,
ჩურჩულებდა მიწიერი.

აგერ გამოჩნდა ნიკალა,
ახალგაზრდაა მხატვარი,
ყველაზე გამორჩეულად,
აქტრისას გულის მღევარი.

მარგარიტასაც მოსწონდა,
მდიდარი, ფულის მხარჯველი,
ყოველ საღამოს კი ჰქონდათ,
შეხვედრა გულის მტანჯველი.

ქალი ფეხს ითრევს რატომღაც,
ნიკალას ბოლო კითხვაზე,
და გადანყვიტა რომ სადღაც,
არ ყოფილიყვნენ საზღვარზე.

ან ტფილისს დარჩენილიყო,
ან რისთვის იყო უარზე,
აეხსნა ქართველ კაცისთვის,
(ვერ ივლის ქალის ჭკუაზე).

სიყვარული კი ბრმა არის,
რას აღარ ჩაგადენინებს,
ყველა სიკეთის ზიარის,
წამსაც არ ჩაგაგდებინებს.

ვარდები აწყო ურმებზე,
ცხრა წყვილიან ლაბა ხარით,
ვარდი ასოცი ათასი,
ნარჩევი, ხავერდ სადარი.

ეტყობა რამდენიმე დღეს,
აღფრთოვანება მარგარეტს,
რადგან ნიკალა ერთ დღეში,
გაკოტრდა, კარგავს ინტერესს.

გრძნობებს მწარედაც მოარულს,
ნიკალა გულში იკლავდა,
ლამაზი ქალის სიყვარულს,
მწუხრს კი სასმელში მალავდა.

ერთ დღეს მიადგა სასტუმროს,
სადაც აქტრისას იგულებს,
მარგარიტა კი საფრანგეთს
დაჰყვება მდიდარ საყვარლებს.

ნიკალა მაინც ხატავს და
ვალებს უქვითავს ის დუქნებს,
კიბის ქვეშ ათევს ღამეებს,
მუზას კი თავს ვერ უდუნებს.

წმინდა გიორგი ადგას და
მათრახით აძლევს ბრძანებებს;
დახატე ნიკალ, დახატე,
დრო გავა წაიღებს ვნებებს,

შემოქმედება და სახე,
დარჩება საუკუნეებს,
აქტრისა გამოფენაზე
ამოუდგება ნახატებს,

სიამაყით და გულწყვეტით,
იტყვის ეს მე ვარ ტილოზე,
არ გჯერათ? ნარბები ნახეთ,
წარმოსთქვამს თავის ენაზე.

ფიროსმანი კი მსოფლიოს,
დღემდე აოცებს მხატვრობით,
ფრანგი მიჯნურიც უკვდავყო,
“ექტრისა მარგარეტ”-ობით.

მინაზე მინდა სამოთხე

მინაზე მინდა სამოთხე,
აქ დიდ ედემში ვცხოვრობდე,
ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე,
ჩემს კუთხეებით ვხარობდე.

არვინ არავის ართმევდეს,
სხვა სხვისას არ იჩემებდეს,
საქმეს თავს კარგად ართმევდეს,
თავისას არ ასხვისებდეს.

ღამეს შური არ ათევდეს,
დღე ბოლმას აღარ ანთხევდეს,
სამშობლოს გულსაც ატევდეს,
ეზო-კარი არ გატყევდეს.

ძმა-ძმას, რომ აღარ ურტყამდეს,
პატარა მოხუცს უთმობდეს,
კაცს მეგობარი სულ ჰყავდეს,
ჭირში და ლხინში უხმობდეს.

ეგო არასდროს მათრობდეს,
ყავლი არასდროს გამსვლოდეს,
ოქრო-ვერცხლი არ მართობდეს,
უდროოდ არვინ წამსვლოდეს.

მინაზე მინდა სამ-ოთხე,
აქ ცუდი არ განმე-ორდეს,
ღმერთო ვნებები დამი-ცხრე,
სანამ ვარ მა-ერთ-იანე!

ნაკრებს

დღეს საქართველო ხომ გაახარეთ,
ხვალე მსოფლიოს გული გაათბეთ,
მშვიდობით გველოთ ევროპის თასზე,
წინ! გამარჯვების ცეცხლი დაანთეთ.

კუთხეები რომ გვაერთიანებს,
ეს საქართველო არ დამარცხდება,
ერთ მუშტად შეკრულ ფეხბურთის ნაკრებს,
რომ შეუძლია კვლავ გამარჯვება.

თქვენ ხართ იმედი დიდი მაცვეების
და საქართველოს გაბრწყინებისა,
იმედი წინსვლის, მწუხრისა შვების
და გამოვლენა ღმერთის ნებისა.

საქმეან უნეან გარინოს

ნუ იზამ ცუდად საჩინოს,
არასაჭიროს, საჯინოს,
აღალმა შრომამ გარჩინოს,
კარგ საქმემ გამოგაჩინოს.

ჩემი დაბადება

17-სა მაისს ჩემს დაბადებას,
არ მოჰყოლია სასწრაფო, ტაქსი,
ვერ დაველოდე ექიმებს ვერა
და დავიბადე თბილისში, სახლში.

73-ს ათას ცხრაასის,
ღამე დიოდა ტაატით ნელით,
დიდი დავითის დაბადებიდან,
კი გასულიყო 900 წელი.

მოგავლისთვის უხილავ წინაპრებს

..და უთქვენოდ უკვე წლები გავიდა
და ობლდება თითქოს არე-მარე,
ვუბრუნდები მწუხარებას თავიდან,
რეალობას თვალს ვუსწორებ მწარედ.

უკვე ძალზედ ბევრნი რომ ხართ მანდეთ,
სიტყვის თქმა, რომ სიცოცხლეში მანდეთ,
ახლა უკვე სიზმრებში რომ ჩანდეთ,
დღის ფიქრები ღამით მე თქვენ განდეთ.

მოგონების, წმინდა სანთლებს ვანთებ!
მომავალსაც ვაცმევე ხსოვნის სანდლებს,
რადგან თქვენგან განვლილ გზებზე განგებ,
ევლოთ ქართველთ, დინჯად, არა ანგლებს.

ერთნაირად თენდება

ცხოვრების ყველა ეტაპზე სულ ერთნაირად თენდება,
განსხვავებული იქმნება მხოლოდ და მხოლოდ შეგრძნება,
გამთენიისას ალიონს, როცა იწყება რიჟრაჟი,
ახალგაზრდისთვის თენდება დღე თავნება და გიჟმაჟი.

იგივე გამთენიისას შუახნის შეეგებება,
დატკბება სილამაზით და იფიქრებს დღე შეერგება,
მოხუცებული წინა დღით უფალსაც შეევედრება,
კიდევ მრავალი ბრწყინვალე დღე თუ კი გაუთენდება.

გრძნობის ცუნამი

ვიყავი მანამ ვით ერთი ციდა ბალახს ცის ნამი,
სანამ წამლევდა შენგან მოსული გრძნობის ცუნამი
და ვიქმენ მოცული მხოლოდ შენით, რადგან ის ნამი,
უსასრულობის მნახველი იყო, მშვიდი და წყნარი.

17.05.73

ამ ნახევარ საუკუნეს პლიუს ერთი,
კიდევ მმატებს წლოვანებას მაღლა ღმერთი,
მადლობა ღმერთს! ვინც მისურვეთ ასი წელი,
ჩემთან ერთად მოგიმართოთ ღმერთმა ხელი.

დიდ მადლობას მოგახსენებთ ერთგულებო,
მოგილოცავთ სინმინდის დღეს კიდევ მრავალს,
ჩემს გულს შიგნით საიმედოდ დარგულებო,
წყნარ ცხოვრებას ან გისურვებთ ღვთისკენ მავალს.

ვარსკვლავთცვენა

ვარსკვლავებით ხუჭუჭი ცა, მოკირწყლული,
მთვარეს სთხოვდა კულისებში დამდგარიყო,
მძინარ მზისგან ანარეკლი სხივხიბლული,
ვარსკვლავთცვენით წყნარად, ჩუმად დამტკბარიყო.

და ასეთი თავმომნონე მეტყველი ცა,
ჩვენების დროს სხვაგან არსად აღარ იყო,
შეყვარებულთ, მათ გულთათვის იყო თუმცა,
ვარსკვლავთცვენით ცა სცენაზე ზღაპარიყო.

10.05.2024

ღუმილი

მრუდეში შენ კარგს ეძებდე,
კარგში კი მუდამ ცუდს?!
მრუდე მრუდეა თავშივე,
ვერ გაასწორებ კუდს,
კარგში ცუდიც ხომ ერევა
ვერ ამოძირკვავ უმს,
კარგის და ცუდის გამრჩევი
გაოგნებული სდუმს.

გორგია

ოდითგან მგლები ვიყავით,
გვაქცევენ ცირკის ლომებად,
ჭრელ კამფეტებზე და ყავით,
უნდათ რომ ვიქმნეთ მონებად.

ბოლომდე მგლებად დაფრჩებით,
საქართველოა “გორგია”,
არ გვინდა სხვისი ფარჩები,
გვაქვს ჩვენი მთა და გორია.

ჩაკრული

ძველად მიჰქარეს ის ერთხელ
და მოჰყვა ამბად ჩაკრული,
სიმღერა ბრაზით იმღერეს,
ვერას იზამდა ჩაგრული.

ახლა უარესს სჩადიან
თანაც აღბეჭდენ ფირებით,
ერთხელ კი არა მრავალჯერ,
თავისი ნებით, ქირებით.
დიდადაც ზოგს სულ არ უკვირს,
უარესებიც ხდებოა,
კაცობრიობას რომ უჭირს,
იმათ უნდებათ ქებოა.

მრავალი საუკუნენი
დაჰფოფინებდნენ სინმინდეს,
და მას ჩვენამდე მომტანნი,
არად აგდებდნენ სიმდიდრეს.

სარწმუნოებას სწირავდნენ,
სიცოცხლეს სამაგალითოდ,
მართალს ასხავდნენ დიდებას,
იმედით და სახვალიოდ.

ბევრია ჩვენს ისტორიას,
თავგანწირვა და დედობა,
ჩვენ დავუფასოთ ღირსება,
წმინდა ქეთევან დედოფალს.

26 მაისი

ჩვენს საქართველოს გაუმარჯოს დამოუკიდებელს,
თავისუფალს და ყველა კუთხე საზღვრებით ერთიანს,
ყველას დავლოცავ აქ მცხოვრებლებს და გულით მყვარებელს,
ვინც გვერდით უდგას და სამაგიეროს არ ელიან.

ჩვენ ქართულ ჯარს დავულოცავ გულით მე იმ სამშობლოს,
ფიცს რომ დაუდებს და ერთგულადაც ემსახურება,
ის ჯარისკაცი თავს რომ არ ზოგავს და კიდევ ბოლოს,
წელგამართული და სიამაყით შინ რომ ბრუნდება.

ჩვენს გმირებს იქ მინდა მივულოცო იმ ზეციურში,
ვინც თავი დასდო საქართველოსთვის, სწორედ ამ დღისთვის,
დიდება იყოს მათი სულების მარადიულში,
ყველა სიკეთე ყოფილიყოს მათ ოჯახებისთვის.

ჩვენს ემიგრანტებს დავულოცავ ნანატრ საქართველოს,
დღისით და ღამით სიზმარშიც რომ აქეთ ის ნოსტალგია,
სადაც არიან იქ რომ იტყვიან იმ სადღეგრძელოს,
მასპინძელს ათქმევინებს თამამად ეს რა ხალხია.

დავლოცოთ ჩვენ საქართველო, არ იყოს გადათხრილი,
არ გვინდა ომი, მშვიდობის ყვავილს ყველგან ვფურჩქნიდეთ,
ავნიოთ დროშა საამაყო, მაგრამ თავდახრილი,
მენამულ ბილიკებს, რუსთაველზე ტიტებს ვჩუქნიდეთ.

მერაბ კოსტავა

როცა დროება იარებს კერავს,
ანმყოფ დროდადრო თავიდან სერავს,
მომავალს რადგან წარსული ძერწავს,
ხსოვნა 9 აპრილს, ზვიადს და მერაბს!

1 ივანისი

ბავშვივით სუფთა და წრფელი
ამ ქვეყნად სხვა არვინ არის,
თქვენ გქონდეთ ცა მოწმენდილი
და მნათი მზე ქარვისფერი.

დღით სიხარულის მფრქვეველნი
ძილს ანგელოზნი დაგხარით,
გაიზარდეთ და გამრავლდით,
ჩემში თქვენ ღმერთის სადარი.

ყველას გილოცავთ ბავშვთა დღეს
და დაგილოცავთ მომავალს,
ხედავდეთ მათ ბედნიერებს,
ნათელს და სწორი გზით მავალს.

წმინდა ნინოს დღეს გილოცავთ
და დაესწარით მრავალს.

არ მინდა

არ მინდა ვიყო მე გაყოფილი,
ასე ცხოვრობდე თან კმაყოფილი,
არასდროს მერქვას გონით ყოფილი,
წყლისა მნაცველი ერთი ქვის ფილი.

მინდა, რომ ვიყო ის ერთიანი,
მარადიული, ვითარცა ნული
და უსასრულო როგორც რვიანი,
მომავლის მღვივი ამ მიწის ხნული.

ფიქრები ცხოვრების ამაოებაზე

ცხოვრება მიდის ფოტოსურათით,
დახედავ მუდამ შენს გვერდით არის,
შეჩერებული წამი სულმნათის,
თან გათბობს თან გწვავს მწარედ ლადარი,
მოგონებების, ტკბილად სადარი.
მაგრამ სევდისა ნელად სახარი,
დახედავ თითქოს შენს გვერდით არის,
შენ კი აქა ხარ, ის კი სად არის?
ცხოვრება მიდის ფოტოსურათით,
ვირტუალური სულის სიმშვიდით,
მეც ხომ ხანდახან ვხუმრობ მუნათით,
დამკიდეთ კედელს, ჩარჩოს სიდიდით.

მეტი რა გითხრა

ისეთს ამოვთქვამ ბაგეთგან
ლექსად დაედოს თმის ღეროს,
გონის გავლით რომ გულს ჩასწვდეს,
მერე ფრთხილი დაიწყოს,
მუსიკას თავად ადებდე
დააწყნაროს და ამღეროს,
სიყვარულითა აიწყოს,
დროდადრო კი არ გაიყოს.
შენთვის ვაზავებ ფერებსა
შენ რომ ადებდე შუქრდილებს,
ხედავდე ყველგან ანგელოზს
და არა ჩემში აჩრდილებს,
დავხატავ შენი თვალთათვის
ალიქვას აღმაფრენისთვის,
ამას ყველაფერს შენ გიძღვნი
სიკეთით არა წყენისთვის.
ზეციდან შევკრებ აკორდებს
სიტყვები შენ რომ გართმო,
ნამღერი შენგან ვისმინო
გული კვლავაც, რომ გამითბო,
მიყვარხარ მეტი რა გითხრა?
ეს გრძნობა როგორ მოგიტხრო,
ღმერთმა ამ ქვეყნად შექმნილებს
ერთმანეთისთვის მოგვიხმო.

მაისის ვარდებს

ნებით შემომიშვა პოეზიამ სამყაროში,
მეგონა თითქოს მასზე ბევრი ვიცოდი რამე,
ასი წლის მერე ისე წავალ ცივ სამარეში,
სხვაც თუ გაიგებს, გავანათე მე ჩემი ღამე.

სულის ზურგჩანთა დროის მერე მინად იქცევა,
თავად სული ცად სამუდამოდ გაინავარდებს,
სტრიქონებს ჩემსას, გულით ნაწერს ვინც წაიკითხავს,
მადლობის ნიშნად მათთვის გავშლი მაისის ვარდებს.

ქველად

ბევრსა შვილებსა უზრდიდა,
ოჯახს ქართველი ოდიტგან,
ხარს კი გუთანი უზიდავს,
ჭაპანგანეულს ულლიტგან.

ბევრი არ ჰქონდა უჭირდა,
სარჩო მიჰქონდა ოფლითა,
ერთი ნამდვილად უღირდა,
მტკბარიყო წუთისოფლითა.

მამულს ვაჟკაცებს ყოვლითა,
მაგალითს თავად უქმნიდა,
მტერსაც ბრძოლაში ის ხმლითა,
სამარეს მრავლად უთხრიდა.

ქალებიც ბევრი სტიროდა,
თუმც ცრემლი აღარ სდიოდათ
ობლებს მხნედ დედა-კაცები,
უვლიდნენ და არ სწყუროდათ.

“სტუმარ-მასპინძლის” ადათსაც,
იცავდა, ყველას ავ-კარგსაც,
ერთს კი არადა ათასსაც,
არ შეუქმნიდა ავდარსა.

ლოცვას იტყოდა საყდარსა,
წმინდა გიორგის სადარსა,
ამით იცავდა სახლ-კარსა,
არ ჩაუქრობდა ლადარსა.

წავიდა ის დრო გადასცდა,
ისტორიასაც ჩაბარდა,
მაგრამ ცხოვრების გამოცდას,
ახლაც გავდივართ მაგარსა.

ერთუროს დავუდგეთ მხარში

“კუდბანარია” და არა “სმერჩი”,
ქართულ იუბნე მე რაღას მერჩი?!
“ბოსტნეულ-წვნიანი” არა “სბორშჩი”,
გითხარი ნუ მერჩი და აქ მორჩი!

“პაკა” კი არა დროებით დარჩი,
არც “გუდბაი” და “არივედერჩი”,
რა “ელგე” პარადი, “ბეტე” მარში,
ქართველნო ერთუროს დავუდგეთ მხარში.

დაბადებიდან

დაბადებიდან მე საქართველოს,
ტანს ჟრუანტელმა გადამიარა,
მასზე ფიქრებმა მინდა მამრთელოს,
სხვა მეტი ველარ გამიგარა.

მუზას ვეძებდი, არ ჩამიარა,
თვითონ მიპოვა, ისე კი არა,
ბოლოს გაჩერდა გახსნა იარა
და პოეზიაც გამიზიარა.

მამშვიდა, დაღლილს კი მომერია
და ცოტა სევდამ გადამიარა,
დაბადებიდან მე საქართველოს
მინაზე მოველ ადამიანად.

პირიქით

აბა მითხარი თუ ნუხან შენზე?
არა პირიქით!
როგორ პირიქით?
ყველას ნუხილი გადმოდის ჩემზე,
გატენილი მაქვს პირი ქვით.
განუხებს რამე?
არა პირიქით! ვანუხებ
არა პირიქით! სხვას,
აბა მითხარი თუ გინდა რამე,
სხვისთვის დავაშრობ ზღვას,
შენც მკითხე რამე მე გიპასუხებ
და არ გადავალ ზღვარს,
არა პირიქით,
ეს შენ დაინყე, აგიბი მხარი,
შენ არ გაცივდე, უბერავს ქარი,
არა პირიქით.....

კრანახი

თუ განიცადე დროებით “კრახი”,
არ გარგებს თავზე წაკრული თაღბი
და თუ ცხოვრებას უწყე კრიახი,
შენზე იქნება მაშინ კვლავ ახი.

შენში მოძებნე სიმშვიდის არხი,
განავითარე ცხოვრების აზრი,
ქვეყნად იმიტომ არსებობს მარცხი,
იცოდე ქვეყნად შენ მოსვლის არსი.

ღმერთისთვის შენ ხარ თავისი ხატი
და არ არსებობს რჩეული მისთვის,
ჩვენ კი შევქმენით ჯილდოდ ნახატი,
მე რომ ვზეიმობ რა არის სხვისთვის?

ვით მაჭანკალი ლუკას კრანახის,
ცალი ხელით რომ მოგვეფერება,
ამ სცენის უკვე მრავლად ნანახი,
ცხოვრება უცბად გაგვეპარება.

ღმერთისთვის ყველა ერთნი ვართ მაინც
და ნუ ვიქნებით გაავებულნი,
რომ დავიზადეთ ამ ქვეყნად მაშინ,
უკვე ვიყავით გამარჯვებულნი.

დრო გადის

გადის დრო და მიუყვებით ცხოვრებას,
ყოფით დადლილს, წლებიც რომ გვებედება,
ხანი ვერ ქმნის სულში თვალის სწორებას,
რადგან გულში ბავშვი არა ბერდება.

მე ყველას მოვეფერები

მე ყველას მივემღერები,
პატივმცემელი გახლავართ,
კი, ყველას მოვეფერები,
არა ზურგს ენით გამლახავს

ცაცხვი აყვავებულა

ამ დილით გზაზე შემომეგებნენ,
ჟინი, სურვილი გაავებულა,
თურმე თვითონაც იქვე მიქებდნენ,
დავკეფ და ბებო კვლავაც მომართმევს,
მე კი ცოტახნით ასაკს ნავართმევ,
და გამზადებულს მისი ხელებით,
დიდობას ჩემსას თავსაც გავართმევ.
აუტეხიათ კვირტებს კივილი,
ის მოგონებებს ჩემში ატარებს,
დაკრიფეთ ყველამ ცაცხვის ყვავილი
და მოუდუღეთ ნამლად პატარებს.

არ ენდო

ამ ქვეყნად ყველას არ ენდო
ცბიერ ღიმილთან აღენთო,
რაც უნდა ცხენი გახედნო,
დრო მოვა ცრემლი აღვენთო.

სიკეთე ყველას უკეთე
ვერას აკეთებ უკეთესს,
თუ ვინმემ ვერ დაგიფასა
იქნებ ის სხვასთან უკვე სთესს.

ნდობა არასდროს დაკარგო,
უდროოდ არსად გადარგო,
შენ შენი გქონდეს და კარგო,
სხვისი სხვას თავად შეარგოს.

გრძნობა მოვალეობის

ვშფოთავ და ამის მიზეზს ვეძებ, ვაი რომ მართლის, ვბუტბუტებ და ვერ ვაგებინებ, ირგვლივ გაჩენილს, მაშინ ვაკავებ ამ დიდ ნუხილს, გულსაც მიმარგლის, საქართველოს რომ გავიხსენებ, ჩემში დარჩენილს.

ისე დიდია წინაპართა საქმე და ღვანლი, არ მაძლევს საბაბს კვლავაც დავრჩე ჩემებრ შფოთვაში, თუ სიმწრის ცრემლი და სისხლია სადმე ნალვარი, არ მომცემს საქანს, კვალად ივლის სიმშვიდის რთვაში.

ვფიქრობ და ეგრე, სიამაყით მევსება გული, ოდითგან წარსულშიც, იყვნენ ახლაც თითქოს გუშინ, მათ კი გადმომცეს თავის სამშობლოს ის სიყვარული, ჩემი რომ ჰქვია და მინდა გადავცე ყველა შვილს.

მერე კი ბევრში აღმოვაჩენ ჩემში დარჩენილს, შფოთვაც გაქრება და სანუხარზე დამტოვებს გულგრილს, რადგან ამ ქვეყნის სიყვარულში კვლავაც გაჩენილს, მოვალეობის გრძნობა ექნება ქართულად აღზრდილს.

მშვილდისარი

ლექსს მოვზიდავ და აზრს გავმართავ ვით კუბიდონი,
უმისამართოდ გადავსტყორცნი შორს სიხარულით,
ოკეანეში მცურავ გემის ვით კაპიტანი,
მშვიდად წავეყვები ერთგულ მკითხველს მათ სიყვარულში.

მრავალჯერ ნამღერი

მაგრად მივეჯაჭვეთ
სოციალურ ქსელებს,
რამის აქ ვიხდიდეთ
ქორწილსა თუ “ქელებს”,
სამ შვილიან სახლში
სიჩუმე მახელებს,
ერთი რაც მახარებს,
რომ კითხულობთ ლექსებს.
ვილას არ შეხვდები,
ღარიბსა თუ “მელებს”,
ზოგი ერთობა და
ზოგიც ითბობს ხელებს,
“ჯუნგლის პაპუაა”
თუ “ინგლისის მეფე”,
ყველა აქ უყურებს
ომის სასტიკ კერებს.
მაგრად მივეჯაჭვეთ
სოციალურ ქსელებს,
ნეტა არ იქნება
რომ მივბაძოთ ძველებს?
ხშირად მენატრება
და თბილად მახსენებს,
მრავალჯერ ნამღერის
თუნდაც მინამღერებს.

რა გულით მხატვა

რა გულით მხატვა რა გრძნობით,
რა წარმოდგენით რა ნდობით,
ჩავერთე არა თანხმობით,
ალარ დამთავრდა თან წლობით.

რას შექმნი ნარევ მხატვრობით,
რას უზამ კორექტორობით,
წრფელ გულით, მაგრამ მსტოვრობით,
თავს შეილახავ ორობით.

გამოასწორე

ერთი და ორი რომ გეტყვის
ისედაც არაფერია,
სამი და ოთხი თუ გერჩის,
იქნებ და რამ აგერია,
ათი და მეტი თუ გმტერობს
შეცდომა გამოასწორე,
სიკარგე შენში თუ მეტობს
ზედმეტი მუდამ აშორე.

მინდვრის ყვავილეები

მინდვრის ყვავილებს არ აწუხებთ სიოს ლაციცი,
ნაზად შეარხევს, მოუყვება ქვეყნად რაც იცის
და მის ნარწევ მშვენიერებას ციდან მზის სხივი,
გულში დაფენით ის ჩასვლამდე თბილად დაჰკოცნის.

მინდვრის ყვავილებს მოეგვრებათ სახეს ღიმილი,
ერთმანეთისთვის ზიარების მოჰკლავთ წყურვილი,
მაგრამ ჩურჩულებს ურჩევნიათ კვლავაც დუმილი,
რადგან მზის სხივებს მუდამ ჰქონდეთ მათი სურვილი.

შუბლის ქარღვი

გონით აკეცავ სიკარგეზე ფარულ ბადეებს,
სინდისის ქარღვი ხელუხლები შუბლს რომ გრჩენოდეს,
თვალი ადევნე გულისყურით შენს განვლილ დღეებს,
უკან მოხედვის, რომ არასდროს არა გრცხვენოდეს.

სარკე

ოდეს ბაბუაც იდგა სარკესთან,
მახსოვს დატალღულ თმებს ისწორებდა,
სარკე ანარეკლ მის თხელ სახესთან,
ნაოჭს და ვერცხლის თმას იწონებდა.

მახსოვს მამა რომ იდგა სარკესთან,
ალბათ ის სარკე მას ახსენებდა,
რიგში ვდგავარ და სულის სარკმელთან,
მონატრება მკლავს, მათი ზმანება.

(სარკეს გამოცვლილს კვლავ მოგონება
მონატრებით რომ ეკვიატება,
სულის სარკეს კი ველარ გამოცვლი,
რიგში ვდგავარ და მაგვიანდება.)

მწერალი

ადამიანში თუ რამ ჩუმი არის იმდენად,
მის არსებობას ვერ შეამჩნევს ბევრი ამქვეყნად,
გრძნობის მხატველი ამის მხოლოდ თეთრზე შავია
და მკითხველი გრძნობს თუ რაოდენ ღვთისმოსავია.

დავიბადებით

წყნარ მელოდias დაფუზავდები,
ვიდრე გაზაფხულს მოვლენ ვარდები,
მე შენში წვიმას გავუდარდები
და კვლავ თავიდან დავიბადებით.

შეუცნობელ დროს მოვექანები,
ფიქრებში ერთად დავიკარგებით,
გრძნობის ვით ბოლო მოჰიკანები,
ჩვენ სიყვარულში დავიქარგებით.

სიზმრად მბოდველი

მხრით ვეზიდები ჩემს ცხოვრებას, როგორც ყოველი,
ადამიანად დავიბადე, არ ვარ ცხოველი,
განსაკუთრებულს ვერას ვიტყვი, არცა მოველი,
მადლობა ღმერთს, რომ მფარავს მაღლი სვეტიცხოველის.

ჩემში გავლილის გადამწერი ვარ, ვით “მროველი”,
ვცდილობ და ვარ სიკეთისა წვეთად მგროველი,
ვერ მოვიარე საქართველოს სრული მთა-ველი,
მგონია ჩავწვდი? უდიდესი არს რუსთაველი.

არ მინდა იყოს წართმეული ჩვენზედ მტკაველიც,
გონსაც მოეგოს ყოველივე ამის მცოდველი,
არ მინდა ვიყო საქართველოს “მაკიაველი”,
დავიარები სიყვარულში სიზმრად მბოდველი.

კვლავ

კვლავ დამესიზმრა ნუხელის
გართიმულს ვწერდი სათქმელს,
გამოვხატავდი ჩემს ნუხილს
ვალეზღი სულის სარკმელს.

ვერ ჩავინერე თუ ხელი
ვეღარ მოვკიდე სართველს,
ცხადში მექსოვა მუზები
მომეველო გულის სარქველს.

რომ გავახილე თვალები
მადლობა ვუთხარ მე ღმერთს,
სიზმარს აქვს ჩემი ვალები
ცხადში მომართმევს ნამღერს.

თბილისი ჩემი სახლია

თბილისი ჩემი სახლია,
გაგჩნდი თბილისურ ეზოში,
იგი სიკეთის დახლია,
ურთიერთობის ეპოსში.

ღმერთები სიყვარულისა,
აქ თავს იყრიდნენ ყველანი,
მწერლებსა სიხარულისა,
არ ელეოდათ მელანი.

თან სილამაზით რომ ზრუნავს,
დაგტოვებს მასთან ნუსხვითა,
დაგატყვევებს და გაგკურნავს,
გოგირდითა და ლოცვითა.

თბილისმა ყველა იზიდა,
როგორც მზის ღმერთმა ისიდა,
თუმცა ყველას გვაქვს ფესვები,
მის სიყვარულში ვემვები.

ყველას სახლია თბილისი,
ქცევა, ზრდილობა, ეთნოსი,
წინათ ხმა იყო ტკბილ მისი,
ქუჩასაც ჰყავდა ეროსი.

თბილისი დედაქალაქი,
სიყვარულისა ალაგი,
მიყვარს; წარსული მე მისი,
ანმყო, მზიანი მერმისი.

ეს ღმერთმა შექმნა ყოველი

ვინ ხატა ქუპრში პეპელა,
მინაში ბოლქვი ვინ ღება,
ვინ მუხტა ციციანათელა,
ვინ თქვა მაჭარი ღვინდება.

ვინ ფერა ცისა სარტყელი,
ვინ აამწვანა ტყეები,
ვინ ალამაზა მთა ველი,
ვინ დააგუბა ზღვა-ტბები.

ვინ ათბო ასე მზის სხივი,
ღრუბელს უწურა წვიმები,
ბალახს აპკურა ცვრის მძივი,
კალმახს წითელი წინწკლები.

ვინ აჭიკჭიკა ჩიტები,
ააგალობა ჰანგები,
ვინ მოიგონა ნოტები,
ტანს რხევა მისი გამგები.

გონმა სათქმელი შეირთო,
პასუხს კი ფიქრით მოველი,
ვინც ეს მშვენება შეიგოძნო,
შეუქმნა ღმერთმა ყოველი.

ისევ მართალი

ისევ მართალი ბოდიშობს
უხერხულობის საფანტად,
მტყვანს გადატენილ ტყვიაში
ტყუილი უღევს საფანტად,

მაგდენის თავი რომ ჰქონდეს
ზრდილობას ჩადებს გარანტად,
მხდალი ყოველთვის თავს დადებს,
მოჩვენებების სარანდად.

მონა ლიზა დელ ჯოკონდო

მე მონა ლიზა არ მომწონდა როგორც სხვა ქალი,
მაგრამ იდუმალ ღიმილს ვედექ წინ საათობით,
მის უკან სივრცე მიზიდავდა ერთობ ზღვა ძალით,
ვიდექ და ნუსხვით შევცქეროდი არა გართობით.

მერე თანდათან შემიყვარდა სადა ჯოკონდა,
ჩამოქნილ თითებს და მწველ მზერას კვლავ ვეხარბები,
ბაგეთ ღიმილი იმ დროებას ჩემთან მოჰქონდა
და თან დამყვება შეუმჩნევი მისი წარბებები

შრომანთა შრიალმა

შარშან შრომანთა შრიალმა,
შარაზე შორიახლოდან,
შარმად გრძნობისა შრე ალმა,
უკარგა მიჯნურთ ალლო და
მოუთმენლობის გრიგალმა,
შალა არშია ბოლოდან,
მერე მრთელობის სურვილმა,
ისინი ერთად აქცია.
წელს დანყნარებულ ლილიას,
დილის ნიავი სწადია,
ნეტა რომელი წელია,
ანდა რიცხვი და რა თვეა.
შარშან შრომანი შარადან,
წელს ლილიაა-ნიმფეა,
ნეტა რომელი წელია,
ან რა რიცხვი და რა თვეა.

ჭეჯა-ქუხილი

ზეცამ ანათა, მერე დასჭეჯა,
ძლიერმა წვიმამ უმატა შხუილს,
გული ელვის დროს თითქოს გაჩერდა,
მერე რიტმები უმართა ქუხილს.

ცა წვეთით, მინას უერთდა წუთით,
გული სიმშვიდეს მთხოვდა გონებით,
ერთხელ ბავშვობის დროინდელ წუხილს,
თავს ევლებოდა ის მოგონებით.

წვიმა შეწყდა და ზეცაც დამშვიდდა,
მინას დაუდო შორიდან ზავი,
გულიც დაწყნარდა, სულიც გამდიდრდა,
მაგრამ არ მქონდა არაფრის თავი.

განათდა ზეცა, მერე დასჭეჯა,
ძლიერმა წვიმამ უმატა შხუილს,
სიმშვიდემ სცადა ჩემთან დარჩენა
და მოერია ის ჭეჯა-ქუხილს.

მავალი

ცხოვრება არის ის ორთქმავალი,
კვალის დამტოვი თან წარმავალი,
ნაკვალევს უკვდავჰყოფს მომავალი,
რომლის პატრონიც არს წაღმავალი.

სიტყვები ლექსად ნამღერი

ჰაერი სიყვის ჰანგებით,
გაბნეულია რითმებით,
ღმერთისა ძალის განგებით,
შეიგრძნობ შენში რიტმებით.

ეს თემაც თავისთავადი,
ჰაერში არის ნაბადი,
ეყო ტყუილად ნავარდი,
მეხვია როგორც ნაბადი.

მითხრა; ლექსის ვარ მქარგველი,
მოქსოვე აზრთა ბუკეტი,
თუ არ გეყოლა მკითხველი,
კვლავაც აგროვე ბუკლეტი.

არ ასაწყობო ის შენში,
არ გარგებს დაიტანჯები,
ეგებ სხვას ჩასწვდეს ის სულში,
მოედოს ნამლად ჰანგები.

შენად განცდილის ნამქერი,
სევდის საკურნად ნაღერი,
სულში სიკეთით ნაბერი,
სიტყვები ლექსად ნამღერი.

მირზანელი

მორიდებული თავშალნაკრული,
დოქით, შავ ფონზე მშვიერ ბავშვებით,
გზას მიუყვება ალბათ ბედკრული,
მომავალს გასცქერს ფიქრებში შვებით.

აი მეთევზეც გამოჩნდა მტკვარში,
კარგად ჩაცმული, პერანგ ნითელი,
თევზი უჭირავს დიდრონი, მკლავში,
ბადის გარეშე იჭირა ხელით.

გოგონა მოსჩანს პეპლის საჭერით,
ყვითელი ქუდით, ნითელი ბუმტით,
კარგად ნაკვები, ალბათ აქვს ჭერიც,
თეთრი არშით და კაბით ლურჯით.

ზოლიან ნინდით, ხელს თაიგულით,
თეთრი კაბით და “დეკოლტე” გულით,
შავი თმებით და წარბებით ბმულით,
გარს მომფრენალი სამი ბულბულით.

შავჩოხიანებს სუფრა უშლიათ,
პურმარილს კრძალვით ზურგს აქცევს ძალლი,
სადღეგრძელოს დროს ყეფას უშლიან,
თორემ საკვები რჩება დიდძალი.

სადღაც ხარებით ლენავენ კალოს,
ანიავენ ნიჩბებით ხორბალს,
თავსაც იწონებს ვილაცის ძალო,
ზოგი ჰკრეფს გოდრით ხილით მწიფე ბაღს.

ტივზე კვლავ სუფრა არის გამლილი,
შავი ლომი ზის ფაფარ აშლილი,
მეეზოვე კი სიქაგაცლილი,
დგას ეზოს ცოცხით, ნვერგანწილი.

ლამაზი შველი რქებდაკულული,
სანდოდ გიცქერის დიდი თვალებით,
ხეებდაჭრილი ოდეს ბურული,
ტყე მთას დაჰყურებს უკვე ცალობით.

მთვარის შუქიდან დათვი ბელებით,
დაბუჯჯურობენ ვერცხლის ზოლებით,
შავი არწივი მრისხან თვალებით,
კურდღელს არ უშვებს თავის კლანჭებით.

მთვარე რომელიც ღამის ღრუბლებით,
მალულ დაჰყურებს მთას არსენალის,
სახლში მისულ კაცს დაღლილ ხარებით,
სახეს უნათებს მომღიმარ ცოლის.

იქ მონაზონი აღდგომის კვეცრებით,
ხატისპურით და შიგ სანთლებით,
დედა ბავშვს აჭმევს შიშველი მკერდით,
თეთრი თავშლით და თეთრი სანდლებით.

ჟირაფი გრძელი კისრით, კოპლებით,
წითელი მამალი კრუხ-წინილით,
ზორბა ქალები ჩიხტიკოპებით,
კაცი უღვაშით სანდო ღიმილით.

ძროხის მწველავი, კაცი აქლემით,
ექიმი ქოლგით, ცილინდრით, ვირით,
მთვრალთა კიჟინი, არეს აკლებით,
ზაქათალაა ლუდის სიძვირით.

ვინ მოსთვლის კიდევ რამდენი ხატა,
რამდენი ცვალა მან პალიტრები,
და უამრავიც ხომ დაიკარგა,
თბილისის უბნის კოლორიტები.

(მინდოდა მეთქვა ხშირად ის მთვრალი,
ვინც არს ყველაფრის მომსწრე და თვალი,
კიდევ სხვა განძი, დატოვა ბრალი,
თავად კი გაქრა ვერ ნახეს კვალი.)

არა ისტოზა

არ მინდა “ისტოზა”;
ათეისტოზა,
მაზოხისტოზა,
მონარქისტოზა,
ანარქისტოზა,
აფერისტოზა...
არა მონოზა,
მინდა “იანოზა”;
ღმერთიანოზა,
ქრისტიანოზა,
ერთიანოზა,
გუელიანოზა,
ადამიანოზა....

**(ღმერთი, მატერია, სასნაული, მზის სისტემა, მზე,
ირმის ნახტომი, ზეცა,)**

ყველა ეს სიტყვა ნოტებად იქცა,
ვუსმენ და ვტკბები ნაკრებთ ყველასი
და სიცოცხლემი დედა მაფიცა,
მამლერა; დო, რე, მი, ფა, სოლ, ლა, სი.

(DO-MINUS, RE-RUM, MI-RACULUM, FA-MILIAS PLANETARIUM,
SOL-IS, LA-CTEA VIA, SI-DERAE)

მუსიკად ისახა, მინდა კიდევ რა?
ყველგანაც ისმის ტკბილი სიმღერა
და სულში დაჰქრის ცხენი საღარა,
გულ მოფერებით მუდამ მიფარა.

ტკბილ იავნანა დედამ მიმღერა,
ახლაც ჩამესმის ჰანგები მისი,
მერე?! სიკეთემ ჩემსკენ იღერა
და ვმღერი; დო, რე, მი, ფა, სოლ, ლა, სი.

თოლია და ვარდი

მხოლოდ ზღვის ნაპირს თუ შეგხვდება თეთრი თოლია,
მწვერვალს თუ ნახავ ცხოვრებაში მარად თოვლიანს,
არცერთი ერთად თავს არ იყრის იქ უდაბნოში,
უდაბნოს ვარდი ვერ იხარებს ვერცერთ ადგილას.

ზღვას თოლიები, მის ტალღებთან შერწყმული ხმებით,
უდაბნოს მკაცრი პირობების და მაინც ვარდი,
მე კი მოვდივარ, მომაქვს ჩემი გაშლილი მხრებით,
მომყვება ჩემი ქვეყნის სიკარგეც და მერე დარდიც.

ლუა და დაჯი

სად წავიდეთ ჩვენ დღეს ლუა, რომელ რესტორანშია,
რა მივირთვათ ჭია ლუა, მიდია, ზღვის ომარი არ გშია?
ახლა ვჭამეთ ჩემო დაჯი, მაგრამ ისევ მომშივდა
ყაირათი აღარ არის, რაღაც უცხო მომინდა.

იაპონურ რესტორანში სუმი დავაგემოვნეთ,
წამო დაჯი ველარ ვითმენ აღარ დავაგვიანოთ.
სუმი არა ჩემო ლუა, ზღვის ომარი ჯობია,
კალმარები შემოვუწყოთ მივაყოლოთ ჯინია,

არა მეთქი რომ გითხარი მირჩევნია სუშია,
კალმარი რომ გეახელი იმის მერე სულ მშია.
რა დრო იყო? ბოზბაშზე და ჩიხირთმაზე ვდაობდით,
აფსუს ძველად რა დრო იყო სულ მაძღვრები დავრბოდით,

ეს რას იზამ ჩემო ლუა, დროა თანამედროვე,
შენზე მეტად მენატრება ძველი დროც და მედროგეც,
რა მედროგე ჩემო დაჯი, მლალატობდი კიდევაც?
არა ბიჭო რითმას ჩაჯდა ვის ვუნდოდი იმხელა,
იუმორი შეგრჩენია ჩემო სულის მშვენება,
დღეს ის ვჭამოთ არ ვიჩხუბოთ რაც შენ უნინ გენება.

მხატვარს

მინდა რომ მქონდეს პალიტრა,
უფუნჯოდ ვხატო ტილოზე,
ნახატი ლექსად რომ გითხრა,
ღამით მე გულში ვილოცებ.

უენოდ ლექსი წარმოვთქვა,
რომ კითხულობდე სახეზე,
მე მივხვდე მხოლოდ არ გაგთქვამ,
შორით გამჩნევდე სინაზეს.

მინდა რომ უხმოდ გიმღერო,
გულს ჩასწვდეს ჩემი ბგერები,
ქალავ ყელი, რომ მიღერო,
მე გეტყვი, სულ მეყვარები.

მას მერე

ეს კი იყო მას მერე
რაც გიკრიფე იეზი,
თითქოს შენს თავს აზომე,
თეთრი ბამბაზიები.

ჩემთვის მზადი სამარე,
დავინყებას მივეცი,
შენით მზარდი სავანე,
სიყვარულით დამეცი.

საიდუმლო გავეცი,
მკითხველს ლექსად გავანდე,
მინიერმა და მე ცით,
ჩემი თავი გავრანდე.

ნისლეზი ისლეზს

როცა ჩაუვლის ნისლეზი ისლეზს,
ის ნაკვალევი დარჩება ცვარად,
დანამულს შენით რამდენსლა შესძლებს,
ბაგაბუგს გული, რომ იყოს მზვარა.

სადამდეც შესძლებს ისრებს აისხლეტს,
მუდამ დარჩება, მხოლოდ ანკარა
და მაინც გული შენით აივსებს,
კვლავ მონატრებით, ასე ამგვარად.

როცა ჩაუვლის ნისლეზი ისლეზს,
ის ნაკვალევი დარჩება ცვარად,
დანამულს შენით ყოველთვის შესძლებს,
არ შეუძლია ამ გულს სხვაგვარად.

დროება

ახლა თანდათან ვივსები,
რაც ბავშვობაში დამაკლდა,
დროება იყო ისეთი,
შენ არას გეკითხებოდა,
ჩვენც მზიან გეგმებს სახავდით,
რაც მამებს უკვე გადახდა,
მაგრამ ცხოვრების ავბედი,
თითქოს ტანს გვეფითებოდა.

ომის წლებს როცა ბაბუებს,
მოვაყოლებდით გვიკვირდა,
ახლო ხანს ჩვენ რაც გველოდა,
იმას ვინ მოიფიქრებდა,
გეგმები შემოგვეცალა,
უმაღ ცხოვრებაც გვიძვირდა,
შიმშილში, ომში ჩავებით
მას ვერვინ მოიბირებდა.

გავიდა წლები, დაგვეტყო
იმ გაჭირვების ხანობა,
ჩვენი დროისა გმირები
ბევრი დაეცა ველზედა,
სად გაქრა ბავშვობის წლები,
სადაც ოცნება ხარობდა,
შუახნის გამობრძმედილნი
კვლავ ვფიქრობთ მომავალზედა.

ძნელია ხშირად იხსენო
ის წლები არსახსენები,
გონებამ ტაბუ დაადო
ძლიერ არს ინსტიქტი რჩენის,
უღრუბლო ჰქონდეს მომავალს
ცა მუდამ, არა სენები,
ღმერთმა რომ შეჰქმნა სამყარო,
ის ყველასია და “შენიც”.

თავისი კალთა გვაფარა

(ასე ღიად, დაუფარავად დაძრწის სატანა,
თავის თავის, უკუღმართობის უნდა გატანა,
უკვე სინმინდეს შეეხო და რქა წაატანა,
არ შეიძლება ყურება და ამის ატანა.)

უფალო ღმერთო ვინც შენი მოდგმა წაღმა ატარა,
მოგვცა ჩვენ ცოდვილთ ძალა, მადლით გვივსო მათარა,
ღვთისმშობელმა ხომ ძის მოვლინებით ყველა ახარა
და დღემდე, უსასრულოდ კალთა გადაგვაფარა.

ნოლა

მამის მშობელო,
საოცარო ჩემო,
სოფელო ნოლა,
აქედან ყოველ წამს
ნამლერი შენზედ,
არ მდევს ფანოლად,
ფიქრები მიძიმედ,
ხანდახან სევდისგან
გაცრეცილ-ჭროლა,
შენთან არის და
წინაპართ საფლავებს
დასცქერის დრო-ჟამ.

ილია

რას ფიქრობდა ილია
რას ფიქრობდა ილია,
ეტლი რომ გაუჩერეს?!
წარმოდგენაც ძნელია,
თოფი გადაუტენეს.

“აღბათ რალაც შეცდომა,
მოხდა უმალ გავარკვევ,
ღმერთს ვილაცამ შესცოდა”,
ფიქრობს ღუმელს დავარღვევ.

და წარმოსთქვა ხმამაღლა,
“ეს ხომ მე ვარ, ილია”,
თქვა და ზეცად ამალღდა,
სისხლი გულს დაღვრილია.

“სწორედ ჩვენ შენ გეძებდით,
ჩაგისაფრდით ილია,
შენი თავი გვინდოდა,
სიტყვა გადახდილია”.

“მე მომკალით! შეჩერდით!
ეს ხომ დიდი შვილია,
საქართველოს მამაა,
ნუ მოუკლავთ ილიას,

კიდევ ბევრის მქნელია,
კიდევ ბევრის მთქმელია,
ცოცხალს მე ნუ დამტოვებთ,
ეს ხომ ჩემთვის ძნელია”.

ოღლა გამწარებული,
ჰყვიროდა ან ბედკრული,
ბოლოს გონდაკარგული,
ის ჩათვალეს მოკლული.

დარჩენილი ცხოვრება,
ოღლა სანთლით, შავებით,
მთანმინდაზე საფლავთან,
იჯდა ლოცვისა შვებით.

ქალი დიდსულოვანი,
მკვლელებსაც კი შეინდობს
და ის უკვე წლოვანი,
ქრისტეს გზას კვლავ შეიცნობს.

წინამურთან ილია,
საქართველოს მოუკლეს,
და მრავალი წელია,
“ეგონათ თუ მოუსპეს”.

დარჩა იდეებიცა და
“რომ ჩვენ თავი გვეყუდენის”,
ზეცად სული ამალდა
და გზა იმედს რომ მოგვეგვრის.

“ერო რა დროს ძილია”,
ხსნა სწორი ღვიძილია,
არვინ გვნამოს ცილია,
აქ ღვთისმშობლის წილია.

რას ფიქრობდა ილია,
რომ უჩერეს ეტლია?
“ეს გზა უკვე ხსნილია,
და სამშობლო ერთია!”

ეთიმ-გურჯის ყანწით მისვამს

ეთიმ-გურჯის ყანწით მისვამს,
ღვინო ნაქებ-კახური,
მისი სადღეგრძელო მითქვამს,
ამბად ნამღვილ-კაცური.

თვალწინ მედგა მე კადრებად,
მისგან ვლილი ცხოვრება,
ობოლ ქართველს ზიარებად,
ლექსად ჰქონდა ცხოვნება.

მე იმ დროის თბილისს “ვიცნობ”,
თვალწინ მიდგას კადრებად
და ადვილად ვერას დავთმობ,
თმოზა არ მეკადრება.

შინ დაბრუნდები

დაიბადები და შენ ხარ ბავშვი,
წამოიზრდები, ხარ ახალგაზრდა,
გონითაც სავსე, აზრია თავში,
ზრდას დაამთავრებ, აღარ გჭირს აღზრდა.

მოინიფები, სიცოცხლე დაგაქვს,
გგონია მარად, არ გაჩერდება,
მოხუცდები და შიში აღარ გაქვს,
იცოცხლე, რომ გული არა ბერდება.

თვით სიცოცხლეა ბედნიერება,
სანამ გაივლი, წლები უნდები,
თუმცა წამია ცნობიერება,
წამის მერე კი შინ დაბრუნდები.

დედას

მე რომ მოვდიოდი ამ ქვეყანას,
ცხრა თვე იქ მაჩვევდა დედა მინას,
რასაც თავად ჭამდა მე მკვებავდა,
თვალი, რომ შემეველო დედამინას.

სადაც დადიოდა მეც მატარა,
(ნეტა რას ვფიქრობდი მე პატარა),
პირველმა ანგელოზს შემადარა,
ჩაბჭირებულს კოცნა შემაყვარა.

ახლა დიდი ვარ, ჩვეული მინას,
მაგრამ მაინც ავისაგან მიცავს,
მე რომ ყველა მიყვარს, არა მიშავს,
დედა “შავ ლაქებსაც” ჩუმად მიწვავს.

მინდოდა

მინდოდა რეჟისორი გამოვსულიყავი,
პოემა გადამელო რუსთველის,
პატარა მეოცნებე, ყველგან რომ ვიყავი,
მემჩნევა ახლაც და ხშირად მშველის.

კოსმონავტობა შინაგანად ვერ ვიფიქრე,
შიშით საქართველოს დატოვების,
ფიქრში პირველობა ვერაფრით ვერ მოვირგე,
მომერიდა დავითის გატოლების.

მინდოდა რეჟისორი გამოვსულიყავი,
გადამელო “ვეფხისტყაოსანი”
რალაც პოეტური მუდამაც სულ ვიყავი,
როგორც ყველა ერთი თქვენთაგანი.

ღამე

ღამე ფიქრებსა ადნება,
ფენებად თან სდევს უძილოს
და მის ფერებსა ლანდებად,
ფირებად გასდევს უძიროს.

მზის ამოსვლისას ახდება,
გახდება მარგე უაზნოც,
ნათელი ბნელი არ ხდება,
ღამის ფიქრი კი უმიზნო.

მზემ რომ ამოსვლა ინება,
ღმერთის ნებითა უცილოდ,
ყველა სიკეთე იქნება,
არც ღამე ვარგა უფიქროდ.

ჭადარი და ნაძვი

ჭადრის ხესაც ჰყვარებია
მარადმწვანე ნაძვი,
ეხუტება, ტოტებს ახვევს
ცხრა ქიმიან ფოთლით,

ეს არარის უცაბედად,
გრძნობა ერთი ნახვით,
რადგან ერთად, თავის ბედად
გვერდით იდგნენ ოდით.

შემოდგომით ფოთოლცვენილს,
ნაძვი ტანს უფარავს
და უმლერის იავნანას,
ცივ-სუსხიან ზამთარს,

გაზაფხულზე კვირტდახეთქილს,
ნაძვი მწვანე ჭადარს,
გულს ჩაეკრას, მოეხვიოს,
მორცხვად ნებას დართავს.

სოფელი

ნატვრით რომ სული მეხუთა,
ვინდომე გონით მესუნთქა,
მათ მითხრეს ისეთი სიტყვა,
რაც რომ მინდოდა მე სულ თქმა.

მომნატრებია ყველა ქვა,
ძველი წისქვილი, ბერმუხა,
საყდარზე აბა მე რა ვთქვა,
მლოცა და გულში მეხუტა.

არვის უთხრა ამაშენე,
აიხედრებ ამით “შენებს”.

არ დავეცი მხარში მედგნენ,
მეგობრები მამაგრებდნენ.

რომ დავეცი ამაყენეს,
ალარ აჰყვნენ ამაყ ენებს.

ყური ათხოვე შენს სიჩუმეს, რა ხმაურია,
მერე იტყვი, რომ ეს ხმაური საამურია,
ყური მიუგდე შენში ხმაურს, რა სიჩუმეა
და შენ შეიგრძნობ, სიჩუმეში რა სიურჩია.

* * *

ამ საუკუნის ან თუნდაც ამ წლის,
მოგონებას ხომ დროება არ შლის,
კადრებად გადის ფიქრს ტკბობას აცდის,
შენს მონატრებას ან ავსებს, ან ცლის,
წუთის, დღეების, თვეების ან წლის,
მძაფრ მოგონებას დროება არ შლის,
არ მავიწყდება მომენტი იმ წლის,
როცა მეგებნენ მტევნები ანწლის.

ისე სხარტი იყო, უჩინარი “ბოლოქანქალა”,
თვალის სისწრაფეს უსხლტებოდა
ხან წყვილად, ხან ცალად,
თითქოს წყლის დაფას ზედ დასდგომოდა, ტანს დაეფარა,
დასრიალებდა ჩიტი ხევის პირს, ფერით “წყალწყალა”

სარჩევი

ვარსკვლავთცვენა	3
ვარდების ზღვაში	4
ახალი წელი	5
მეტი არაფერს არ ველი	6
სიყვარულის ვექტორი	7
გოგოვ ნუ ხარ მორიდებით	8
ერთი დღე მთაში	9
არ დავივინყოთ	12
ბერი გაბრიელის შეგონება	13
სიცოცხლის იშტა	14
იმედი	15
არა ორგულობას	16
შოვი	17
რაჭა	18
მსგავსი იყო	19
ჩანთები	20
გრანული გალაღ	21
მაგული	22
კლასელებს	23
ვანგოგის მზესუმზირები	24
სიყვარულით გვაახლოს	25
თავისუფლებას რითმაში ვეძებ	26
სამება	27
დღე ნათლისღებისა იესო ქრისტესი	28
შოთას „ვეფხისტყაოსანი“ და თამარი	29
მიყვარს მთელი გურია	30
გურულების კალანდა	31
სადღეგრძელო	32
ერთად დასაქარგი	33
შეყვარებული	34
მასპინძლობა გურიაში	35
სუფრა ქართული	36
გურული ქვის კეცი	39
შევაესოთ სასმისები	40
მამაო რომანოზს	43
პურღვინობა	44

სამტრედია -----	45
მადლის მატარებელი -----	46
ვცდილობ -----	48
გვირილა და ყაყაჩო -----	49
მე მოვიგონე სიზმარი -----	50
ვარდებს დავუფენ -----	51
ბიბლიოთეკა -----	52
ეს ქვეყანა სიყვარულით გაავსეთ -----	54
მიყვარს მე ყველა ქართველი -----	55
თბილი სიო -----	56
ქართულო სულო -----	57
პირველი სიყვარული -----	58
ვახტანგ გორგასალი -----	59
თელავის კავკასიონი -----	60
ნუ მეტყვი უარს -----	61
17 გმირი. “შინდისელები“ -----	62
დავით აღმაშენებელი -----	63
არა იყო გვარი მისი -----	64
ნარიყალაზე -----	65
გოგონა ცალი საყურით -----	66
კივილი -----	67
არ გადრძნობინებ -----	68
მამაჩემს, რომ ჰყავდა დედა -----	69
ადამის ევა -----	70
ერისკაცს -----	71
გალას -----	72
გალას მერის მერე -----	73
ანა კალანდაძეს -----	74
იუბილე -----	75
წმინდა ნინო -----	76
გონის გასხივოსნება -----	77
დედოფლისწყარო -----	78
მეზარება -----	79
ცხადი სიზმარი -----	80
ჩემო სამშობლო -----	81
აკვნიდან -----	82
ვინერდი პირჯვარს -----	83
კლდეისის კოხტა ველი -----	84
კლდეისის წმ.ელია -----	85

9 აპრილი -----	86
არდადეგები ჩოხატაურში -----	87
ძმათაშვილები -----	88
ნიკალა და ვინცენტი -----	89
ბალდადის მწუხრი -----	90
ლამის ქალაქი -----	91
კობტა ლექსი -----	92
ყანცელს -----	93
100000 მონამე -----	94
ტაძრად გადასაქცევი -----	95
„პერეხადნოი“ -----	96
ცის კიბე -----	97
ჭიამაია -----	98
სამშობლო -----	99
მიმოზა -----	100
მე რომ კოცნა დავაპირე -----	101
ათინათი -----	102
სინანულის ცრემლები -----	103
აზრს შემოგანვდი -----	104
კარგი ვიქნები -----	105
ალაგ-ალაგ, შიგადაშიგ, დროდადრო და ხანდახან -----	106
კარგზე ფიქრები -----	107
მაგ თვალთა მზერა -----	108
ყვავილი -----	109
ბედნიერება -----	111
ქართულო სულო შენ ვერ ჩაკლულო -----	112
ძმობის სადღეგრძელო -----	113
სვეტიცხოველი -----	114
მომენატრა -----	115
ტელეფისის ციხე -----	116
ვაჟა-ფშაველა -----	117
სიჩუმე -----	118
მომავლისთვის უხილავ წინაპრებს -----	119
მიზეზი -----	120
საქმემან შენმან გაჩინოს -----	121
მიტევებისა -----	122
საქართველო -----	123
საქართველოს გმირს კახა ხიდუშელს (დრუნჩა) -----	124
დიდი მგოსანი -----	125

წმ.მღვდელმთავარი აბროსი აღმსარებელი -----	126
ქალებს თავდაცვის ძალთა -----	127
არავინ -----	128
ქანდაკება (მინევრა) -----	129
დალალებს ფენდი -----	130
სოფიასამანი -----	131
დასქოქი სათამაშო -----	132
ბელურის ცრემლები -----	133
დროც გაითალა -----	134
აღვირი -----	135
ჯვარი -----	136
მადლობა უფალს -----	137
ლიას ლიანებს -----	138
მანანა -----	139
მუხრანი -----	140
ტიციანს -----	141
ვარძია -----	142
ბაღდათის მწუხრი -----	143
მამუკას -----	144
ძმას -----	145
მაისი -----	146
არ დაუშალო -----	147
ქართველ მწერლებს -----	148
ხარება -----	149
დედა -----	150
ლოცვა შენიღბული -----	151
წეროები -----	152
პაპას ცხვრები -----	153
სიტყვა -----	154
ნარიყალაზე -----	155
ლოცვა -----	156
შინმოუსვლელნი -----	157
შენში კეთილი უნდა ადენტო -----	158
ქართველთა მიწა -----	159
გენადი -----	160
დავითს -----	161
არასოდეს შეიტანო ეჭვი -----	162
ამპარტავანი -----	163
მამის მხრები -----	164

დრონი -----	165
ის ლამაზი ქალი -----	166
მამის ანდერძი -----	167
ვაჟკაცების სამჭედლო -----	168
მე ვაფიქსირებ მაჯისცემას -----	169
“შეუცნობელია გზა უფლისანი” -----	170
ნიკოლოზ ფიროსმანაშვილი -----	172
მინაზე მინდა სამოთხე -----	175
ნაკრებს -----	176
საქმემან შენმან გაჩინოს -----	177
ჩემი დაბადება -----	178
მომავლისთვის უხილავ წინაპრებს -----	179
ერთნაირად თენდება -----	180
გრძნობის ცუნამი -----	181
17.05.1973 -----	182
ვარსკვლავთცვენა -----	183
დუმილი -----	184
გორგია -----	185
ჩაკრულო -----	186
26 მაისი -----	187
მერაბ კოსტავა -----	188
1 ივნისი -----	189
არ მინდა -----	190
ფიქრები ცხოვრების ამოებაზე -----	191
მეტი რა გითხრა -----	192
მაისის ვარდებს -----	193
ძველად -----	194
ერთურთს დავუდგეთ მხარში -----	195
დაბადებიდან -----	196
პირიქით -----	197
კრანახი -----	198
გადის დრო -----	199
მე ყველას მოვეფერები -----	200
აყვავებულა ცაცხვი -----	201
არ ენდო -----	202
გრძნობა მოვალეობის -----	203
მშვილდისარი -----	204
მრავალჯერ ნამლერი -----	205
რა გულით მხატა -----	206

გამოასწორე -----	207
მინდვრის ყვავილები -----	208
შუბლის ძარღვი -----	209
სარკე -----	210
მწერალი -----	211
დავიბადებით -----	212
სიზმრად მბოდველი -----	213
კვლავ -----	214
თბილისი ჩემი სახლია -----	215
ეს ღმერთმა შექმნა ყოველი -----	216
ისევ მართალი -----	217
ჯოკონდა -----	218
შრომანთა შრიალმა -----	219
ჭექა ქუხილი -----	220
მავალი -----	221
სიტყვები ლექსად ნამლერი -----	222
მირზაანელი -----	223
არა ისტობა -----	225
ღმერთი, მატერია, სასწაული, მზის სისტემა, მზე, ირმის ნახტომი, ზეცა -----	226
DO-MINUS, RE-RUM, MI-RACULUM, FA-MILIAS PLANETARIUM, SOL-IS, LA-CTEA VIA, SI-DERAE -----	227
თოლია და ვარდი -----	228
ლუი და დაჯი -----	229
მხატვარს -----	230
მას მერე -----	231
ნისლები ისლებს -----	232
დროება -----	233
თავისი კალთა გვაფარა -----	234
ნოლა -----	235
ილია -----	236
ეთიმ-გურჯის ყანწით მისვამს -----	238
შინ დაბრუნდები -----	239
დედას -----	240
მინდოდა -----	241
ლამეს -----	242
ჭადარი და ნაძვი -----	243
სოფელი -----	244



მე ყოღერე რწთხელ
აღძოვცუნდი ჩეძი
ლექსეჭით.

ძინდა ვანელლო
ძოგონეჭით ჩეძი ვესეკეჭი.
იყოლ ვზამეკლევი
ძონაგეაზის, თავის
აზსეჭით.

ზადგან რწთხელაღ.

ჭეკეზი წლეჭით ავითესეჭი